

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
25 MAART 1932 - No. 43

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

PAASCH SYMBOLEN

ER GAAT EEN MEISJE VOORBIJ...

Natuurlijk gaan er méér meisjes voorbij. Maar wij bedoelen vanzelfsprekend: een mooi meisje. En als dat voorbij gaat, welnu, wat dan?

We kijken. Ja, laten we er eerlijk voor uitkomen; niemand hoeft er zich voor te schamen; we kijken haar aan, en probeeren even een zonnigen blik op te vangen (want een mooi meisje is altijd vroolijk) en de meest stoutmoedigen onder ons kijken haar ook nog na. Dat zijn dan meestal de ongetrouwen; tenminste, zoo behóórt het te zijn.

Bewonderende blikken der mannen volgen haar een eindweegs. (Brouwershaven)

De jonge man kijkt verlangend. (Middelburg)

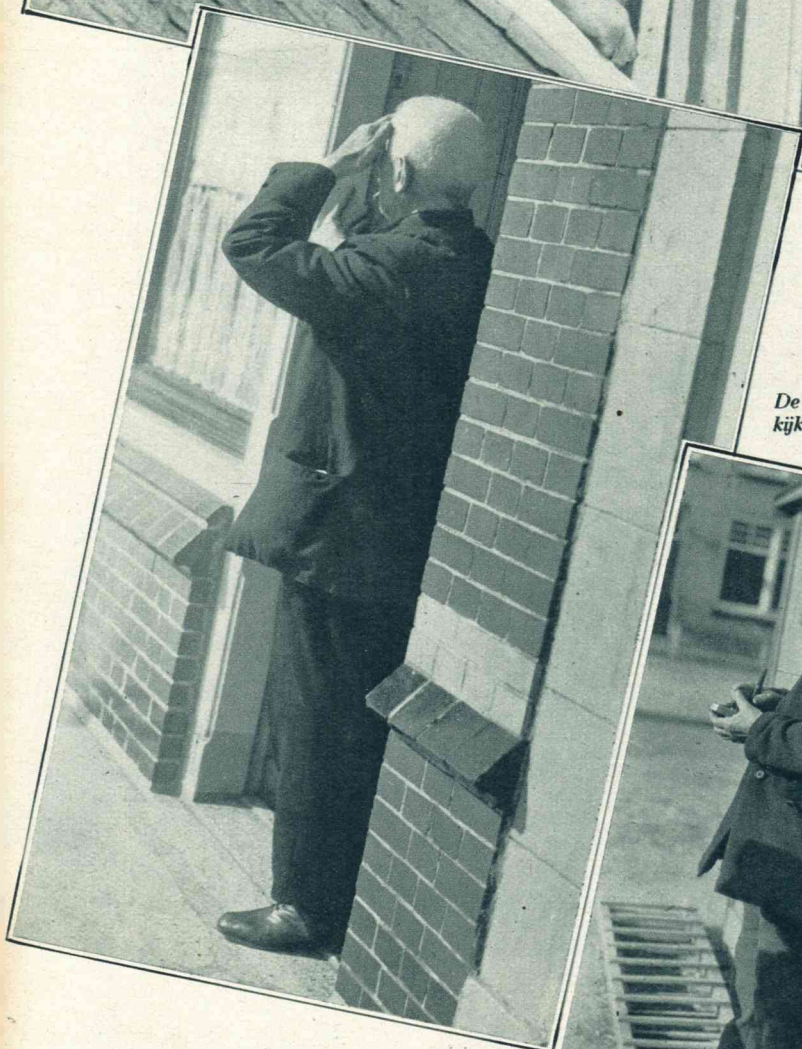

...Of lachen ze om de ijdelheid?
(Brouwershaven)

Maar nu de dames... Zijn ze
nauwkeurig? ... (Middelburg)

De meest stoutmoedigen
onder ons kijken haar
nog na. (Zierikzee)

De oude man
kijkt vaderlijk..

...of ook wel een
beetje nieuwsgierig.
(Brouwershaven)

En hoe kijken we? Dat laten de foto's wel zien! Een jonge man kijkt verlangend; een getrouwdeman bewonderend, en een oude.... vaderlijk!

Maar nu de dames! Nee, laat ik niets zeggen! Een mooi meisje is nu eenmaal gemakkelijk een voorwerp van jalouzie. En geloof het maar gerust: ze lijkt mooier dan ze is! Het licht flatteert haar, of dat coquette hoedje. En het meisje? Dat trekt zich van dat alles niets aan; stapt welgemoed voort langs de straat. Misschien weet ze zelf heel goed, dat ze mooi is, en wellicht is ze daar dan een beetje trotsch op. Waarom ook niet? Mooie meisjes kunnen zich nu eenmaal de weelde permitteeren, een klein beetje ijdel te zijn! En je kunt er toch ook niets aan doen, dat je door je mocie kopje ongelukken veroorzaakt.

Ja, want ongelukken gebeuren er. De melkboer laat al kijkend de kan overstroomen; de slagjongen vergeet om uit te wijken voor een groente-

kar. Enzovoort. Zelfs 't paard van den voddenkoopman, onder den indruk van zooveel vrouwelijk schoon, stapt uit eerbied op een trottoir.

Ja, mijn vrienden, dat is het leven! En ik geloof, dat het tijd wordt, om hiermee mijn schrijfseltje maar te eindigen. Want ik wil er wat om verweiden, dat iedereen tóch alleen maar naar de plaatjes kijkt en deze regelen ongelezen laat. En heeft men geen gelijk?

Het groote vaste gebouw van de Koninklijke Nederlandsche Jaarbeurs te Utrecht.

JAAR- BEURS

De opening van het derde Jaarbeursgebouw door H.M. de Koningin.

Op den dag der officieele opening van het derde Jaarbeursgebouw door H.M. de Koningin was ook H.K.H. Prinses Juliana aanwezig, die een rondgang door het gebouw maakte.

Utrecht zal, dunkt ons, blij zijn, dat de groote Nederlandsche Jaarbeurs daar gehouden wordt. De verkeers-agenten niet, want ze hebben het verschrikkelijk druk, of ze moeten blij zijn met een mooie gelegenheid in verkeersregelslessen. Vooral in de straten rond het Jaarbeursgebouw is het den geheelen dag druk, erg druk, even druk als in de groote steden op de spitsuren. Onophoudelijk staat een file auto's en fietsen te wachten voor een opgestoken arm van den Utrechtschen verkeersagent, die allen doorlaat waar ze zijn willen, ervoor zorgend dat ze niet in de flanken gereden worden door een verkeersstroom uit andere richting.

Overigens ziet men overal parkeerterreinen, waar, vooral op gevorderde uren van den dag, de automobilist de raarste manoeuvres moet maken om in een kleine opening tusschen de lange rij wagens te laveeren.

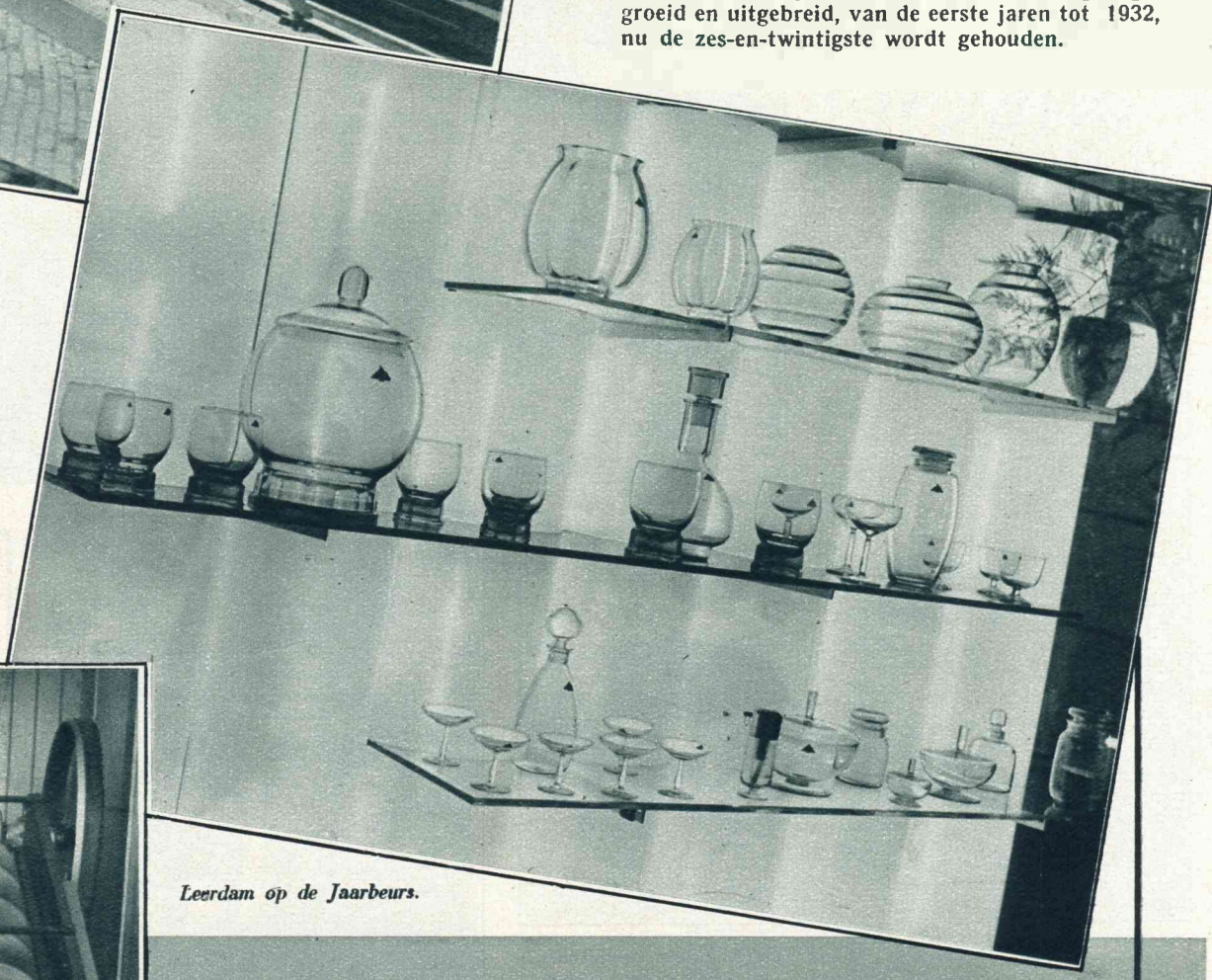
Op het terrein van de Jaarbeurs zelf is het ook druk. Om tien uur 's morgens reeds moet men korter of langer tijd in de rij staan om een kaartje te koopen en het toegangshek te passeeren — en dan is men weer in de drukte. Op het open terrein in de houten gebouwtjes is het druk, in het groote vaste gebouw is het druk, in het restaurant is het druk, bij den stand van de borstelloze flesschenspoelmachine is het druk, en waar een nieuw soort wissel gedemonstreerd wordt is het ook druk. Gelukkig. De tijdsomstandigheden zijn niet precies opwekkend, en het doet goed in deze sombere dagen althans drukte en bedrijvigheid te zien, hopen

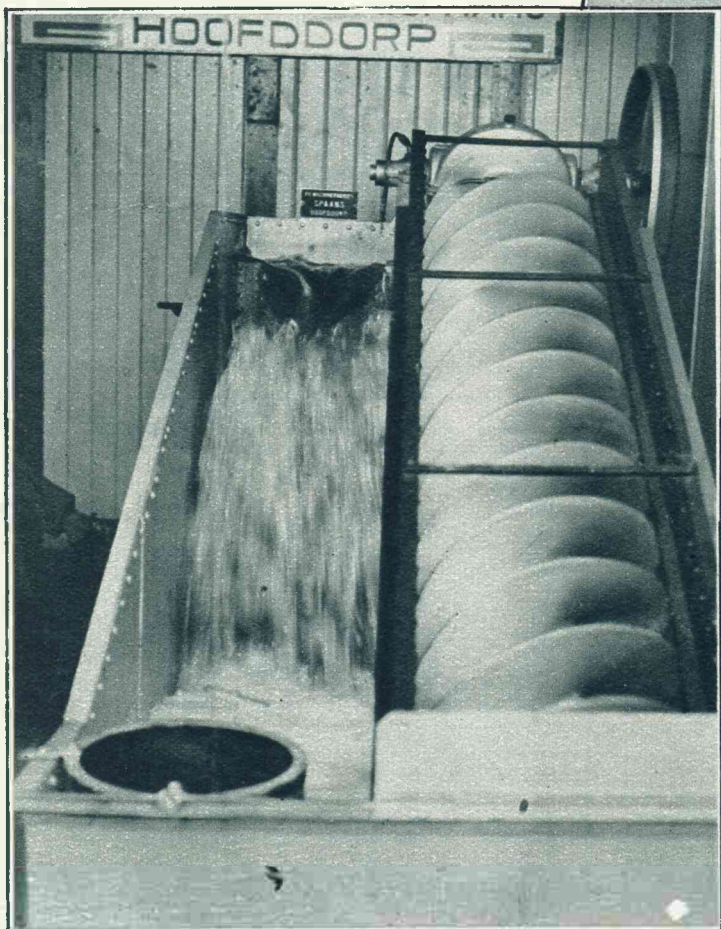
Motoren en locomotieven in het groote warenhuis, dat de Jaarbeurs is.

dat er voor allen reden tot opgewektheid zal zijn, dat verwezenlijkt zal worden wat de Raad van Beheer in de inleiding van den catalogus schrijft, dat er n.l. een weg zal gevonden worden, „die leidt tot betere toestanden in ons economisch leven, tot een herleving van de algemeene welvaart. Want voor algemeene welvaart blijft een gezonde en krachtige handel een eerste vereischte.”

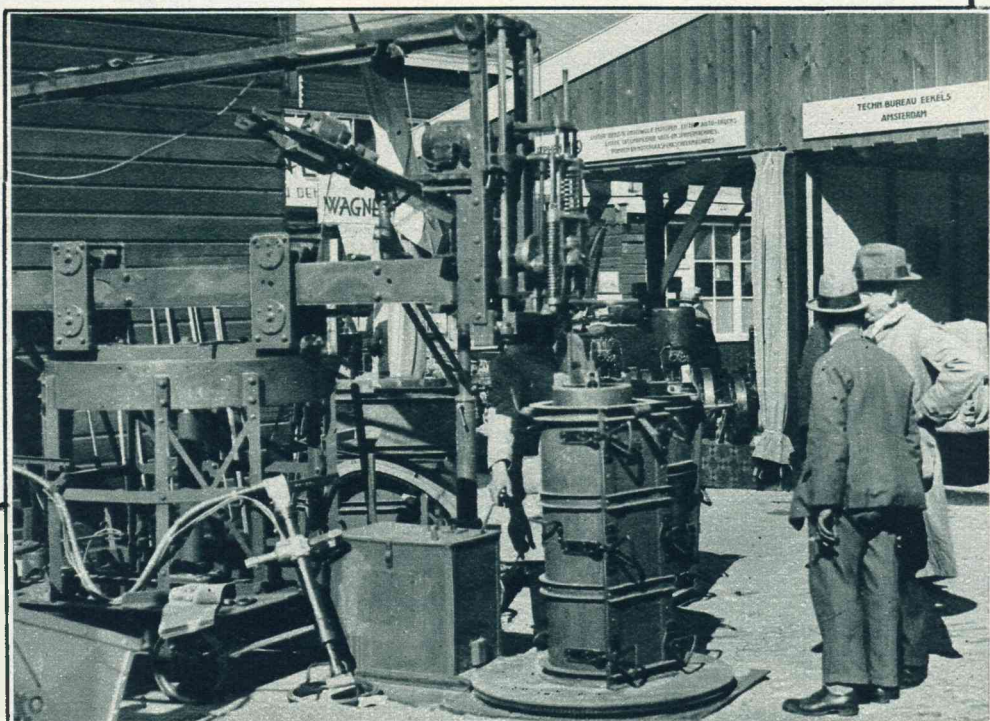
Natuurlijk zijn er veel mensen op de Jaarbeurs, die geen deelnemers zijn noch zakenlui, en behalve dat dit goed is, is het ook begrijpelijk. Want de Jaarbeurs is interessant, een bezoek allezins waard, men zou het een groot warenhuis kunnen noemen, maar heelemaal juist is deze

Leerdam op de Jaarbeurs.

Bij de afdeeling pompen.

Betonstampmachine.

naam niet, want zelfs in dezen tijd van magazijnen-voor-alles-en-nog-wat bestaat er geen warenhuis waar zooveel uiteenlopende artikelen verzameld zijn als op de Koninklijke Jaarbeurs te Utrecht. Lampekappen zijn er evengoed als walsen, zuurtjes, dakpannen, steigers en oliedoorslagapparaten (wat dat zijn mag, is voor velen natuurlijk een raadsel). Een groot gebouw — het derde gedeelte is bij deze Beurs officieel geopend door H.M. de Koningin — vijf verdiepingen kan men doordwalen, om de grootst mogelijke verscheidenheid van waren te zien, om overal te hooren „of u interesse hebt”, en overal, als men er belang in stelt, technische verklaringen en demonstraties te zien en te hooren.

Het is een groote tentoonstelling, en op een tentoonstelling is altijd iets waarvoor men zich interesseert of dat men als iets nieuws wil leeren kennen. Daarom loont het de moeite, ook als menigeen handel drijft of een technisch bureau heeft, om de reis naar Utrecht te maken en de Nederlandsche Jaarbeurs in het centrum van het land te bezoeken. En als men vroegere Beurzen heeft bezocht, zal men verbaasd opmerken hoe deze stichting is gegroeid en uitgebreid, van de eerste jaren tot 1932, nu de zes-en-twintigste wordt gehouden.

Door merkloze bouwvak-
arbeiders te Hulst wordt
thans een aardig werk ver-
richt en nabij de Dubbele
Poort langs de huizen een
muurtje gebouwd, waar-
door dit stadshoekje heel
erg opknapt.

Inmiddels wordt ook naast
de Dubbele poort, die in
werkelijkheid een enkele
poort is, een nieuwe poort
bijgebouwd, waarvoor thans
de doorgraving van den
stadsval is begonnen.

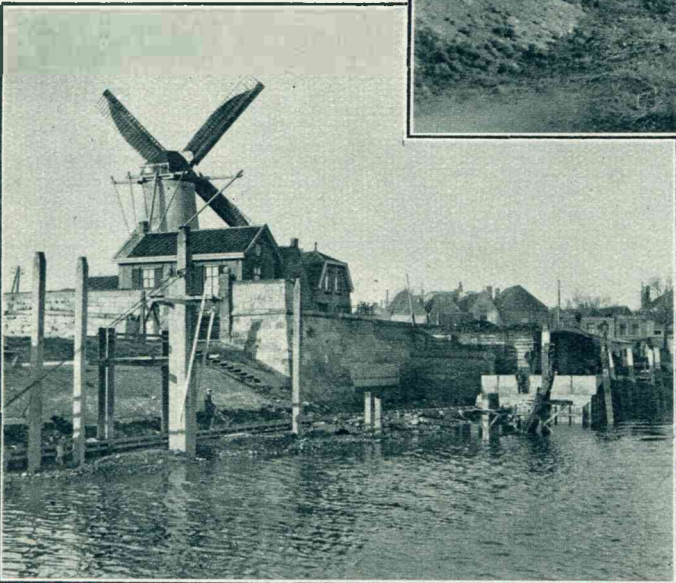
Over de onderdeur. 'n
Kiekie uit Noordgouwe.

De heer J. Ouwerkerk
te Middelburg her-
dacht het feit, dat hij
voor 40 jaar in dienst
trad als letterzetter bij
de firma De Boer aldaar

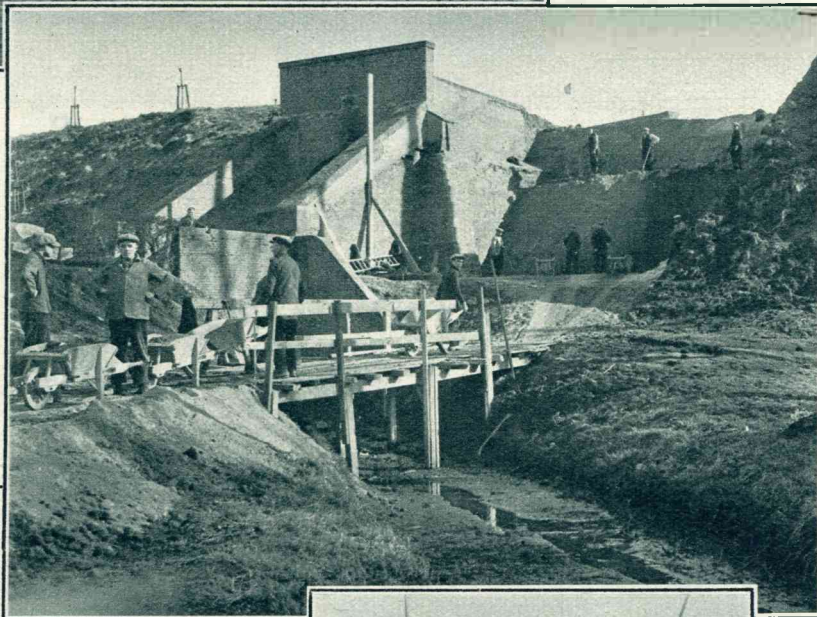
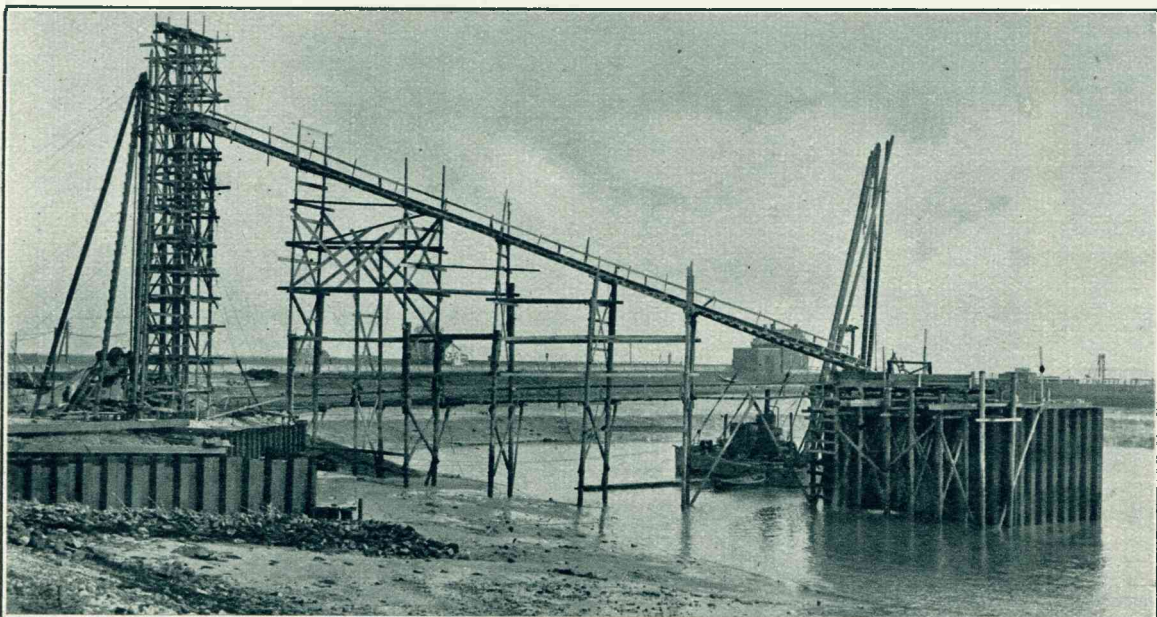
ZEEUWSCH NIEUWS

Te Zierikzee wordt een aanlegsteiger ge-
bouwd voor de provinciale stoomboot-
veren. Een kijkje op het begonnen werk.

Genoegens van de Paaschvacantie. Stekelbaarsjes
vangen te Kerkwerpe. De vangst wordt bewonderd.

Een kijkje op het werk aan de nieuwe haven van Hoedekenskerke.
Voor het storten van beton onder water voor den bouw van
een pijler, welk werk door de firma Verhage uit Made wordt
uitgevoerd, moest de hier afgebeelde stelling worden gebouwd.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo, hier is de persdienst van den officieelen
Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze be-
richten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Zeeuwsch-Vlaanderen, dat het oud-
heidkundig genootschap „De vier ambachten” zeer floreert.
Gehoopt wordt het dozijn ambachten nog eens te bereiken.
Gevaarlijke verwachtingen! Naast twaalf ambachten
staan meestal dertien ongelukken.

Toen verscheidene leden van „Wetenschappelijke be-
langen” te Goes zich dezer dagen naar een aankondigde
lezing over „de fruitteelt in Amerika” hadden begeven,
hebben zij tevergeefs gewacht op den voordrachtkunste-
naar. Vermoed wordt, dat inmiddels de fruitoogst in
Amerika door nachtvorst vernietigd was geworden. In
elk geval zal met den nalatige een Californisch appeltje
geschild worden.

Te Aardenburg hebben de kruideniers, bakkers, herber-
giers en schoenmakers zich met een rekest tot den Raad
gewend, waarin zij protesteerden tegen de inkrimping van
de kermis.

Wat zeg je nu van zulke fuiflustige middenstanders in
dezen malaise-tijd?

Te Kruiningen is bericht ontvangen van het Nationaal
Crisiscomité, dat er slechts 43, inplaats van 207 balen
zwavelzure ammoniak kunnen worden toegewezen. Wan-
neer men nu aan de gelukkigen vraagt: „hoeveel kreeg jij?”
luidt het geijkte antwoord van de overvragers: „ieder uur
een theelepel”.

Een Amsterdamsche firma en een provinciaal bedrijf
hebben te Kortgene een kookdemonstratie gegeven.

De huismoeders zijn daar niet over te spreken; ze vragen
zich af, wie er haar keukentalenten verdacht heeft gemaakt
in den lande.

Onze correspondent te Arnhem schrijft ons met een
slechte pen, dat, wegens de geringe visch- en garnalen-
vangst, de visschers met hun motorvaartuigen in het kanaal
liggen, wat een levendig gezicht oplevert.

Vooral zal dit wel veroorzaakt worden door het gespartel
van de visschers die aan wal trachten te komen.

Een goede vriend te Breskens seinde ons, dat Donderdag
een nieuwgebouwde dropsfabriek officieel in gebruik is
genomen.

Eet smakelijk!

De toename van de z.g. slippers op de Ierseksche oester-
banken breidt zich zoo uit, dat bijzondere maatregelen
in overweging zijn genomen. Zelfs de Vereeniging tot
bevordering van Vreemdelingenverkeer zal het maken
van slippertjes zooveel mogelijk probeeren te stuiten.

De Nederlandsche Vereeniging van huisvrouwen heeft
'n bezoek gebracht aan de zuivelfabriek „Walcheren” en
werd in de directie-kamer getraceerd op taart, besmeerd
met boter en belegd met kaas! Om de magen der leden niet
geheel van streek te brengen is toen afgezien van de excursie
naar 'n modelslagerij; er bestond n.l. vrees, dat de dames
daar onthaald zouden worden op krentenbrood met spek
en worst.

Hier is nu niets meer aanwezig!

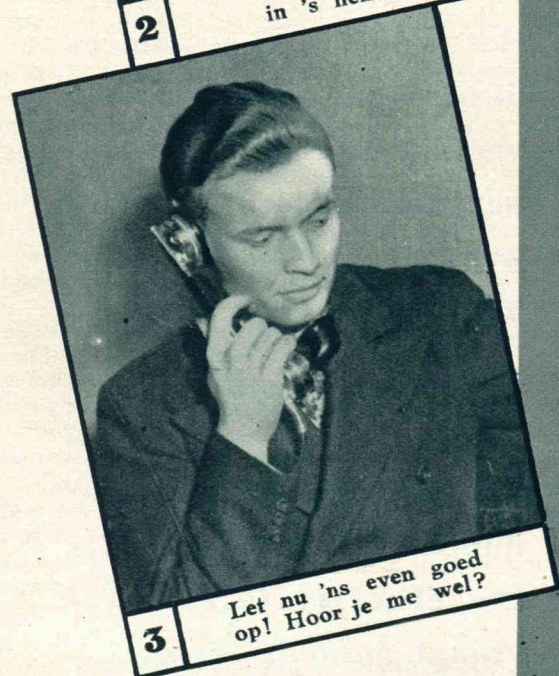
Tot de volgende week, dames en heeren!

1 Hallo! hallo! hallo! Ik kan u niet verstaan!

2 Maar om hoe laat in 's hemelsnaam.

3 Let nu 'ns even goed op! Hoor je me wel?

5 Heusch, ik heb nog heel dringende besprekingen vanavond.

7 Wilt u vanavond laten bezorgen 40 gebakjes, twaalf flesschen...

8 Dat moet nou alle (censuur)

9 En het menu is zeker erg uitgebreid?

ONZE PAASCH-PRIJSVRAAG

WIE SPREEKT MET WIE?

EEN COMBINATIE-PUZZLE

De komende feestdagen zullen allicht een verloren oogenblikje opleveren, dat benut kan worden voor de gezellige ontspanning, die deze nieuwe prijsvraag bieden wil. De op deze bladzijde afgebeelde foto's zijn alle genummerd in de volgorde, waarin ze staan afgedrukt. Aan de lezers is het nu, te raden, of beter gezegd: vast te stellen, hoe de aan de telefoon sprekende personen onderling twee aan twee verbonden zijn. Daartoe kunnen de gedeelten der gesprekken, die wij laten afluisteren, veel bijdragen.

Wij verzoeken den mededingers, hunne oplossing van dit animerende vraagstuk aan ons in te zenden vóór Dinsdag 5 April e.k. uitsluitend per briefkaart geadresseerd aan: Redactie „Ons Zeeland”, Stationsweg 24, Rotterdam.

Op de adreszijde te vermelden: **PRIJSVRAAG**, terwijl het antwoord op de puzzle als volgt geformuleerd moet worden:

nr. spreekt met nr.
nr. spreekt met nr.
enz. enz.

Onder de goede oplossers zullen wij verloten de volgende vijftig prijzen, namelijk

Hoofdprijs:

Een fraaie Boekenrek-Sigarenkast.

10 Luxe-klokjes.	5 Scheer-apparaten.
1 étui Tafelmessen.	6 Notitieboekjes.
2 étuis Fruitmessen.	3 Portefeuilles.
1 Kaasschaaf.	5 Foto-albums.
10 Horloges.	4 Zakmessen in étui.
3 Boter- en kaas-garnituren.	

Wij wenschen u gezellige Paaschdagen en succes bij de oplossing van onze puzzle.

6 Ja, daar komt iemand aan... aan hetzelfde tafeltje dus!

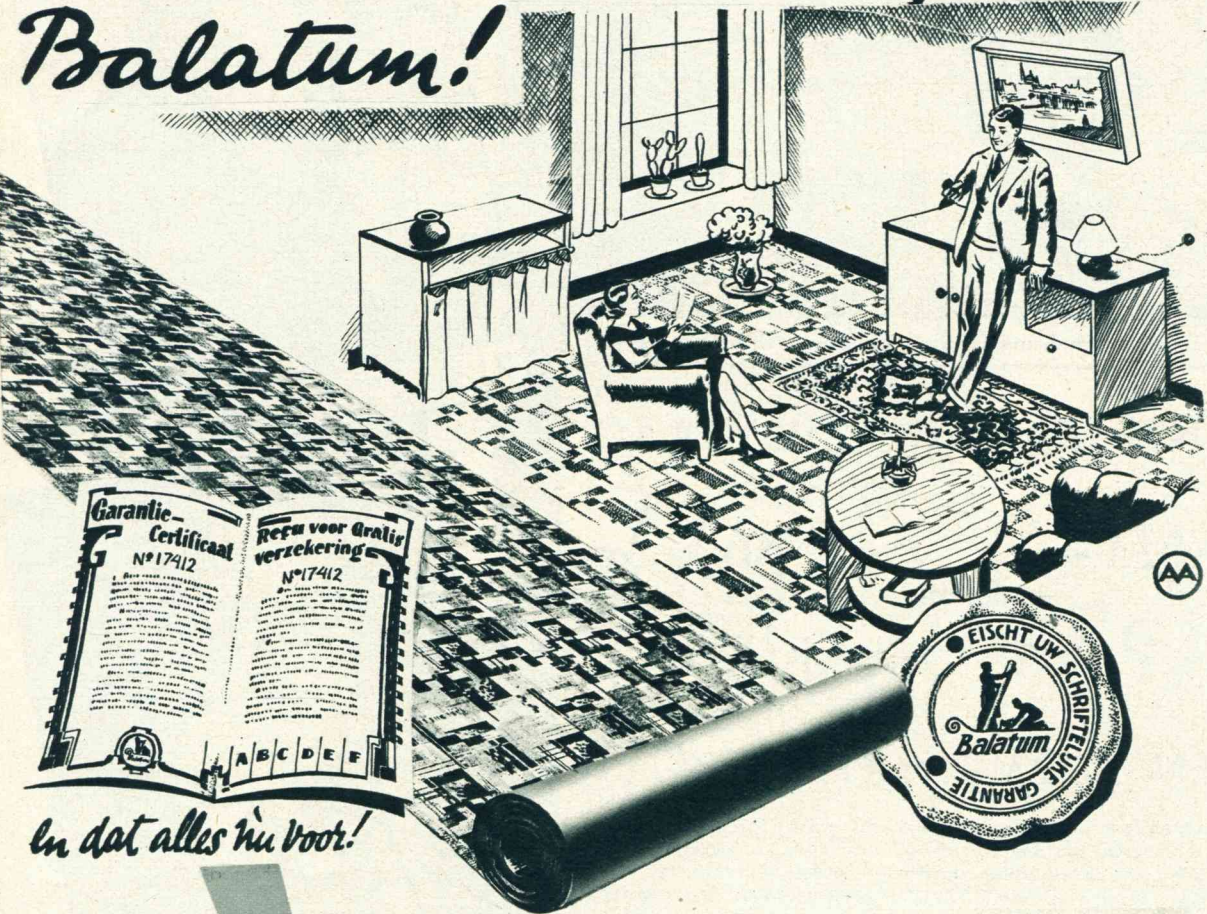

4 Ik zou werkelijk niet op de repetitie kunnen komen — ik ben zoo overspannen en....

10 Pardon, u spreekt met de poetsdoekencentrale.

De 1932-verrassing van Balatum!

En dat alles nu voor!

Meer gemak en minder zorg! Want elk vertrek van Uw woning, dat van nu af aan met Balatum wordt belegd, is voor drie volle jaren geheel kosteloos verzekerd tegen brand en diefstal - en wel zonder uitzondering - voor alles wat zich in die met Polis Balatum belegde vertrekken bevindt.

Een voorbeeld! Licht in Uw gang Polis Balatum en een insluiper steelt Uw mantel, U heeft geen schade, want door deze kosteloze verzekering wordt Uw mantel vergoed.

Een ander voorbeeld! In de keuken slaat de vlam in de vetpan en brand ontstaat. - Geen nood, schade behoeft U niet te lijden dank zij deze kosteloze verzekering, niets slechts de vloer met Polis Balatum is belegd.

Kortom, alle verlies en schade door brand en diefstal aan meubilair, stoffeering, lijfgoed of anderszins, in welk vertrek van Uw woning dan ook, wordt vergoed als slechts de vloeren met Polis Balatum belegd zijn.

Bij elken aankoop van Polis Balatum verlange U daarom van Uw leverancier het garantiebewijs voor duurzaamheid, waaraan het reçu voor de kosteloze verzekering is bevestigd. - Dit moet U nimmer vergeten, want het is voor U tevens het bewijs, dat U met het echte Balatum te doen heeft en niet met imitatie. Echt Balatum garandeert U tevredenheid en drie jaren brand- en diefstal premie-besparing.

Alle verzekeringszaken worden behandeld door een der bekendste Assurantiefirmas: Is. Franco Mendes te Amsterdam.

Polis 88ct PER EL Balatum
De vloerbedekking met garantie en assurantie

FABRIEKEN TE HUIZEN - N. Holland • BALATUM 200 cM. BREED 10.97 PER EL

De complete collectie **BALATUM** verkrijgbaar bij:
Grootst Speciaal Tapijt-, Bedden- en Meubelhuis

H. DE KLERK & ZN

HOOGSTRAAT 204-212 BEYERLANDSCHELAAN 72-78
Goudsche Wagenstraat 52 - SCHIEDAM: Broersvest

Dit is geen Aprilgrap!

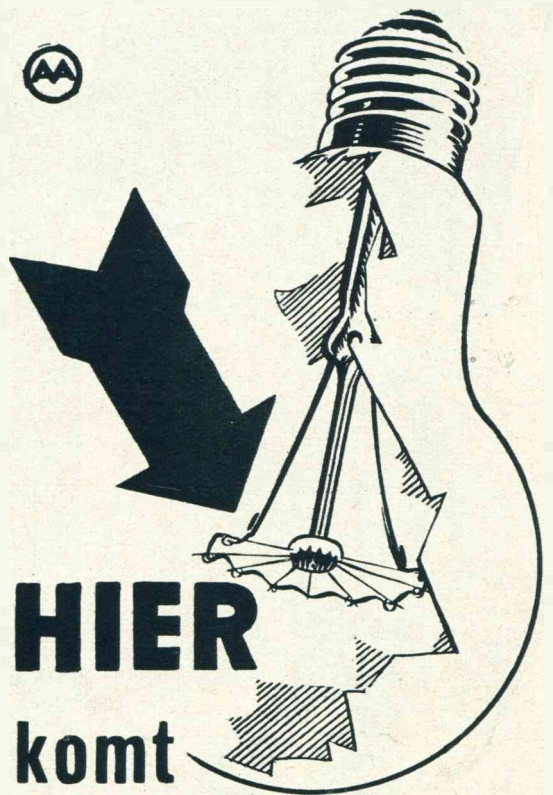
Maar zeker is, indien het geluk slechts enkele seconden met u is, dat u 1 April a.s. de gelukkige winnaar kan zijn van den hoofdprijs, groot één miljoen francs of 98.000 gulden, der loten Crédit National de France 1920, gegarandeerd door den Franschen Staat. Verder nog zeer veel prijzen à een half miljoen francs of 49.000 gulden, 2 prijzen à 200.000 francs, 3 à 100.000 francs, 6 à 50.000 francs. Totaal 2000 prijzen. Na ontvangst van slechts drie gulden zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den geheelen prijs (dus geen gedeelten); 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50 en 5 stuks f 13.50. Ieder koper ontvangt 3 dagen na de trekking gratis de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting no. 135173 aan de Firma J. SANDERS, Comm. in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587.

Laat 1 April voor u den dag zijn om den grooten prijs te winnen. — Bestelt nog heden!

Een Meisjesgezicht

verliest ook bij guur en schraal weer nimmer zijn frissche teint en soepele gaafheid, wanneer men zich tot gewoonte maakt het 's avonds met een weinig „Zij"-Crème in te wrijven.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

HIER
komt

het op aan!

Het komt er op aan, of deze dunne draad stroomverslindend of stroombesparend is - en of hij wel omgeven wordt door het allerzuiverste edelgas!

Misschien betaalt U in een winkel voor 'n stroomverslindende lamp een paar dubbeltjes minder, maar Uw electriciteitsmeter vraagt *guldens* terug.

Koopt Uw lampen met verstand. Koopt *stroombesparende* lampen. Philips lampen!

PHILIPS
„ARGENTA"

„100 watt is pas wat"

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Zonder angst en zelfs zonder eenige spanning, wachtte hij op een beet of een scheurende klauw die een eind aan alles zou maken en het duurde een eeuwigheid naar hij meende, alvorens hij tot het besef kwam dat de leeuw scheen te aarzelen. Zemba had zijn klauw uit Paul's schouder teruggetrokken en op diens borst neergezet en zoo zwaar was de druk, dat het Paul slechts hijgend en steunend gelukte adem te halen.

De Nubiër boog zijn geweldigen kop over zijn slachtoffer heen en besnuffelde Paul's gelaat en kleeren. Hij kon in het donker diens gelaat niet zien, maar de geur dien de jongeman bij zich droeg, scheen hem iets in herinnering te brengen. De splinter in zijn poot was vergeten en de pijn eveneens, maar die geur riep herinneringen wakker aan iets dat hem goed had gedaan en hem welgezend was geweest. En die reuk had zelfs nu nog een zoo groote, verborgen macht, dat Zemba zich met een grauw oprichtte en zich van Paul afwendde. Nog eenmaal keerde hij terug en snuffelde nogmaals, maar plotseling liet hij den kop zakken en sloop regelrecht naar zijn kooi.

Paul voelde zich een bezwijming nabij toen de leeuw zich eindelijk terugtrok en er verliepen eenige kostbare minuten voor hij zijn verbijstering over deze onverwachte ontkenning in zooverre meester was, dat hij geregeld na kon denken. Een steunend geluid van de lippen van den Arabier overwon eindelijk zijn geestelijke en lichamelijke verlamming en al zijn geestkracht verzamelend, gelukte het hem zich op te richten. Zijn eerste gedachte was het gevaar voor een hernieuwden aanval te voorkomen en de brandende pijn in zijn schouder verbijtend, kroop hij geruischloos op zijn knieën naar de openstaande kooi van Zemba en wierp zich met volle kracht tegen de traliedeuren aan, zoodat deze met een slag in het slot vloog.

Zemba stiet een kort gebrul uit, maar bleef roerloos liggen en langzamerhand geheel tot zichzelf gekomen, gelukte het Paul op te staan en zich naar de deur te begeven. Buitengekomen liep hij op den eersten den besten wagen toe, dien hij ontmoette en wekte, luid op de deur bonzend, de slapende bewoners. Flauw van pijn wankelde hij naar den stal terug, maar vóór hij daar aankwam struikelde hij en viel, bewusteloos door pijn en bloedverlies, op den grond.

Vijf minuten later was het geheele circuspark gealarmeerd en hevig ontsteld stonden de leden van het gezelschap voor den wagen, waarin men inderhaast op een paar veldbedden de roerloze lichamen van de twee slachtoffers had neergelegd. Paul's schouderwond liet zich niet heel ernstig aanzien, maar de Arabier bleek er erger aan toe te zijn. Zijn borst vertoonde diepescheurwonden en bijna over het geheele lichaam waren de indrukken zichtbaar van de machtige klauwen van Zemba, die de gelegenheid die hem geboden was, gretig benut had om zich op zijn vijand, die hem slechts eenmaal, terwille van Tine's veiligheid, met een brandend eind sigaar had verwond, te wreken.

Heftig ontroerd en luid snikkend stond Tine over de gewonden heengebukt totdat eindelijk de clown den moed vond haar weg te leiden van het aangrijpend tooneel. Gottlieb Farber liep wanhopig rond in afwachting van den dokter dien men gewaarschuwd had en toen deze eindelijk verscheen, bracht hij een politie-inspecteur mee, die een onderzoek naar de oorzaak van het ongeval instelde.

De dokter onderzocht de gewonden vluchtig en de kwetsuren van Moelay beschouwend, trok hij zijn gelaat in een bedenkelijke plooi.

„Zwaar gewond, op het kantje af, het zal de vraag zijn of hij het overleeft,” voegde hij den directeur toe, die met knikkende knieën naast hem stond. „Ik zal onmiddellijk den ziekenauto zenden, beiden moeten naar het Gasthuis.”

Vlug stelpde hij het bloed en legde een voorloopig verband en reeds tien minuten later werden Paul en Moelay naar het ziekenhuis overgebracht.

De inspecteur had inmiddels de leden van het gezelschap om zich heen verzameld en een voor een ondervroeg hij hen naar bijzonderheden van het ongeval. Niemand kon hem echter eenige inlichting geven, waarop hij in het belang van de openbare veiligheid een onderzoek instelde naar de verzekering der leeuwenkooien. In het gezelschap van Tine en den directeur begaf hij zich naar het leeuwenverblijf en zij stonden op het punt om binnen te gaan, toen plotseling de manegemeester kwam aanloopen.

„Directeur,” begon de man stotterend, „ik geloof dat u niet langer hoeft te zoeken. Willem, de oppasser, is verdwenen en heeft zijn bed niet beslapen. Hij heeft...”

Een flauwe kreet van Tine deed hem even zwijgen en Farber opzij trekkend, vervolgde hij met gedempte stem: „En hij heeft ingebroken in den wagen van den bureauist en het kistje met de receptes van Zutten meegenomen...”

Farber stiet een schorre verwensching uit, in de eerste ontsteltenis was de afwezigheid van den oppasser niemand opgevallen, maar het liet thans geen twijfel meer over of dronken Willem had op een vreeselijke wijze wraak genomen op allen die hij haatte.

HOOFDSTUK XX — HET SCHOKKEND AFSCHIED

Het misdadig opzet, waarvan Paul en de Arabier het slachtoffer waren geworden, sleepte ernstige gevolgen voor het circusgezelschap met zich mee.

Tine kreeg nog denzelfden nacht een zenuwtoeval, waaruit zij weliswaar spoedig weer bijkwam, doch waarin de inderhaast ontboden geneesheer aanleiding vond haar absolute rust in de buitenlucht voor te schrijven. Gottlieb Farber, plotseling van zijn voornaamste medewerkers beroofd, begreep dat hij de tournée moest staken en gaf nog denzelfden morgen last het circus af te breken en alles naar de winterkwartieren te verplaatsen, waarheen hij onmiddellijk een groot deel van het gezelschap vooruit zond.

De toestand van Paul gaf gelukkig geen reden tot bezorgdheid, maar

die van den Arabier deed de dokters het ergste freezen.

In den loop van den morgen brachten Farber en de ponyrijdster de gekwetsten een bezoek en vernamen toen uit Paul's mond de bijzonderheden van het ongeval. Tijdens dit bezoek kwam Moelay voor het eerst tot bewustzijn, doch de dokter achtte het niet geraten bezoekers bij hem toe te laten. Bezorgd als de Arabier was voor zijn paarden, drong hij erop aan den directeur een oogenblik te mogen spreken, waarop de dokter een kort onderhoud toestond.

Gottlieb Farber keerde met een paar vochtige oogen bij Paul terug en nam spoedig daarop afscheid met de belofte, voor zijn vertrek naar Wesel waar zijn tegenwoordigheid bij het uitladen van het circus werd vereischt, nog eens terug te komen om zich van den toestand op de hoogte te stellen.

Paul liet zijn moeder, die ongetwijfeld van het ongeval zou vernemen, telegrafisch geruststellen en wachtte toen vol ongeduld op Tine, die door den directeur haar bezoek had laten aankondigen zoodra haar leeuwen ingeladen zouden zijn. Het werd avond voor Paul het beloofde bezoek ontving en de eerste oogenblikken konden noch hij noch Tine een woord spreken. Eindelijk gelukte het Paul zijn emotie te bedwingen.

„Dit is een wederzien onder droevige omstandigheden, Tine,” begon hij met een pijnlijken glimlach.

De tranen, die uit de oogen van het meisje druipen, deden zijn hart opengaan en zij vervulden hem weer met het oude verlangen haar in zijn armen te nemen en haar met geweld terug te houden van den weg dien zij alleen wilde gaan.

„Heeft de nacht of de herinnering aan mijn woorden van gisteren geen enkele verandering gebracht in je meening dat onze wegen niet samen kunnen gaan, liefste?” vroeg hij plotseling, toen Tine nog steeds bleef zwijgen.

Zij wierp hem een moeden blik toe en smeekte: „Laten we daar niet meer over spreken, Paul, je moet nu toch wel overtuigd zijn dat mijn besluit vaststaat.”

Een bedroefd, moedeloos licht in zijn oogen bemerkend, vervolgde zij vaster: „Het zal je duidelijk zijn, Paul, dat als er ook maar één uitweg was geweest, waarlangs ik aan de hindernissen, die tusschen ons staan, zou hebben kunnen ontkomen, ik na het gebeurde van dezen nacht, waarvoor ik een zware verantwoordelijkheid voel, geen oogenblik geaarzeld zou hebben deze in te slaan. Geloof me nu toch, dat ik je eigen geluk en je gewetensrust op het oog heb gehad toen ik „neen” zei.”

Haar woorden waren raadselachtig als zooveel dat in haar leven was en voor een oogenblik zag Paul ervan af om druk op haar uit te oefenen.

„Waarom sprak je van verantwoordelijkheid voor het ongeluk, Tine,” hernam hij, „je hebt er immers geen schuld aan?”

„Misschien niet rechtstreeks, Paul,” antwoordde het meisje op zachten toon, terwijl een vuurroode bloes haar gelaat kleurde. „Maar het ongeluk is een wraakoefening van dien... man en een gevolg van het optreden tegenover hem, toen hij me voor twee dagen lastig viel. Had ik hem toen gegeven wat hij verlangde, geld, dan zou hij er niet aan hebben gedacht, de kooi van Zemba open te laten. Daarom voel ik me verantwoordelijk, ik wist hoe haatdragend en wraakzuchtig hij was en ik had dit kunnen voorkomen, Paul.”

„Je ziet het verkeerd in, Tine,” trachtte hij haar gerust te stellen, „zoo redeneerend zou je aan elk ongerechtvaardigd verlangen moeten toegeven uit vrees voor wraak. Is het overigens zeker dat Willem het heeft gedaan? Ik heb het wel vermoed, maar...”

„Ja, het is absoluut zeker,” viel zij hem in de rede. „Hij is verdwenen en niemand weet waar hij gebleven kan zijn, Paul.”

Blijkbaar uit schaamte verzweeg zij den diefstal, waaraan haar schurkachtige kennis zich had schuldig gemaakt en na een oogenblik hernam ze: „Hoe gaat het nu met de wond, Paul? Vreest de dokter nog complicaties?”

Het ongerust licht in haar oogen overtuigde Paul van haar bezorgdheid voor hem en luchtig gaf hij op geruststellenden toon ten antwoord: „Nee, het heeft alles niets te beteekenen. De behandeling was pijnlijk, de wond moest worden uitgebrand. Vermoedelijk mag ik morgen of overmorgen het ziekenhuis weer verlaten. Die arme Sidi Moelay is er heel wat erger aan toe.”

„Ja, het is ontzettend,” gaf zij toe, „en ik zou ik weet niet wat hebben willen geven als ik deze vreeselijke herinnering niet mee had behoeven te nemen.”

Smartelijk boog ze het hoofd om haar opwellende tranen te verbergen en om haar gedachten af te leiden, vroeg Paul naar haar plannen.

„Ik vertrek morgenvroeg naar Amsterdam, Paul, ik moet bij het overladen van de dieren aanwezig zijn. Ik zal verheugd zijn als ook dat achter den rug is, ik kan Zemba niet meer aanzien zonder getroffen te worden door hetgeen gebeurd is. Als die arme Moelay het leven er nu maar afbrengt. Toen ik hier binnenkwam, vernam ik van de zuster, dat hij opnieuw het bewustzijn heeft verloren.”

Het meisje bewoog zich even onrustig op haar stoel en hernam: „Is het juist wat de directeur me vertelde, heb je je bereid verklaard om Sidi Moelay bij te staan, als hij genezen mocht? Hij is hier vreemd en...”

„Ja, stel je gerust, Tine,” antwoordde Paul. „Ik heb Farber beloofd voor

IN BEPAALDE STREKEN LEEFT NOG HET GEBRUIK VOORT OM IN DEN PAASCHTIJD MET DEN PALMPAASCH LANGS DE WONINGEN TE TREKKEN, ZOALS DAT HIER IS AFGEBEELD UIT DE BUURT VAN MARKELO IN OVERIJSEL. DE BEWONERS DEELDEN DAN MET MILDE HAND HUN „CENTEN" UIT.

„Gisteren heb ik je al gezegd: je aandringen zou me er toe brengen je een leugen te vertellen.”

„Dan... dan houd je ook niet van me!” viel hij verbitterd uit. Zijn passie verleidde hem tot nog grotere onredelijkheid en opgewonden vervolgde hij: „Als je dit alles wist had je het nooit zoover mogen laten komen, dan heb je op een lichtzinnige wijze gespeeld met mijn gevoelens. Ik had nooit kunnen denken, dat je zóó was... zoo... zoo gemeen...”

Het was eruit en hij kon zelf niet zeggen of hij al dan niet spijt had van zijn woorden. Hij zag Tine's blik voor een oogenblik naar hem opgeheven en er lag een uitdrukking in van geestelijke pijn, die hij nooit, nooit meer vergeten zou.

„Je zegt het, Paul,” wierp zij hem met moeilijke stem tegen, „je zegt

de expeditie van de paarden te zullen zorgen als ik het ziekenhuis verlaten mag. Ik weet waar ze in Engeland heen moeten worden gezonden en mocht er... mocht er voor dien tijd iets gebeuren, dan zal ik de dieren naar Tripolis verscheppen of verkopen, zooals Moelay's vader het wenscht. Verder heb ik me voorgenomen hier in Nijmegen te blijven totdat hij buiten gevaar verkeert. Ik zal hem daarna van tijd tot tijd nog eens bezoeken en als het noodig is, hem behulpzaam zijn. Neen, je hoeft je niet ongerust te maken omtrent hem, Tine,” verzekerde hij.

Het meisje slaakte een zucht van verlichting.

„En jij, welke plannen heb je, als de dieren zijn ondergebracht?” hernam Paul aarzelend.

„Vermoedelijk blijf ik in Amsterdam of in den omtrek daarvan,” gaf het meisje met afgewenden blik ten antwoord.

Peinzend keek Paul haar van terzijde aan en de gedachte dat zij hem over eenige minuten zou verlaten om dan voorgoed uit zijn leven te verdwijnen, schokte hem evenals den vorigen dag plotseling zoo diep, dat hij er niet over zwijgen kon.

„Heb je er wel aan gedacht dat ik heel alleen zal zijn, als je me straks verlaten zult hebben, liefste?” vroeg hij bedroefd.

Tine gaf geen antwoord doch bewoog zich weder onrustig op haar stoel en hij vervolgde: „Ik wilde zoo graag, lieveling, dat je alles, alles eens beschouwde zooals ik het doe. Ik houd van jou met een liefde die ik nog nooit in mijn leven heb gekend en die nooit meer sterven zal. Je hebt me bekend en ik heb gevoeld, dat ook jij van mij houdt en samen vereenigd zullen we een gelukkige toekomst tegemoet gaan. Er moet wel een zeer ernstige reden voor zijn en je moet wel een groote verantwoording durven dragen als je niet alleen je eigen, maar ook mijn geluk opzettelijk met voeten treedt. Een zoo ernstige reden, liefste, dat ik vaak weiger aan het bestaan er van te gelooven. Ik vrees Tine, dat je lang niet alles hebt beproefd om de moeilijkheden die ons geluk in den weg staan te overwinnen. Denk eens na, liefste, zou je mij niet kunnen toevertrouwen wat het is of wie het is, die ons verhindert de inspraken van ons hart te volgen?”

Zijn stem klonk smeekend, maar het antwoord van het meisje verschilde in niets van wat zij reeds zoovele malen had verzekerd.

„O, Paul, je maakt het me toch zoo moeilijk,” klaagde zij met een licht verwijt in haar stem.

„Maar ik vecht voor mijn levensgeluk, liefste,” verdedigde hij zich hartstochtelijk. „Zeg me dan toch wat er tusschen ons staat, misschien, neen, ik weet zeker, dat we in staat zullen zijn uit den weg te ruimen, wat ons verhindert gelukkig te worden.”

„Maar ik mag niet, ik kan het niet zeggen,” viel zij zenuwachtig uit.

OOK TE RIJSEN KIEKTEN WIJ EEN DERGELIJK TAFEREEL, WAAR BROER DE GIFTEN IN ONTVANGST NEEMT.

het, maar je gelooft zelf niet wat je zegt. Je weet dat ik zóó niet ben en...”

„Maar zeg me de redenen dan waarom je me afwijst...” viel hij haar geïrriteerd in de rede. „Waarom kan je me die niet mededeelen?” eindigde hij ruw.

Zijn toon deed haar plotseling haar zelfbeheersching verliezen en joeg al het bloed uit haar wangen.

„Omdat, welnu omdat je je laatste geloof in de eerlijkheid en de reinheid van de menschen zou verliezen, daarom kan ik er niet op antwoorden, begrijp je?...” viel zij met bevende lippen uit.

Paul kromp in elkander als onder een striemenden zweeps slag. Haar antwoord was eigenlijk geen antwoord, het was nietszeggend voor een man die vertrouwen stelde in de vrouw die hij liefhad, maar Paul was zichzelf niet meer. Zijn hartstocht en zijn verdriet brachten zijn gezond verstand tot zwijgen en zijn jaloezie hechtte een betekenissen aan haar woorden die zij zelfs niet vermoeden kon.

„Neen,” fluisterde hij heesch, „dan is er geen hoop meer...”

Het geestelijk en zedelijk bewustzijn van het meisje kwamen een oogenblik in opstand tegen de gedachte, die hem deze woorden in den mond hadden gelegd. Haar oogen waren vervuld van wanhoop en ellende, om haar mond lag een trek die verried hoeveel zij leed en haar lippen trilden.

„O, je denkt slecht, heel slecht van me,” riep zij heesch uit. „Je gelooft dat ik wuft ben, lichtzinnig en dat ik met je mooiste gevoelens heb gespeeld. Ik ben het meisje misschien niet dat je moeder zich als schoondochter had gedroomd, maar... ach, wat geeft het eigenlijk ook,” viel zij zichzelf op smartelijken toon in de rede, terwijl zij opstond. „Welnu dan, opdat je geen restje hoop meer zal overblijven, luister dan. Ik heb met je gespeeld, weet je, ik ben geheel zooals je denkt dat ik ben, lichtzinnig en zooals je zelf hebt doorzien... gemeen. Hoor je? Zóó gemeen, dat je zelfs het geloof in je eigen moeder verliezen zou als je wist hoe...”

Zij wankelde en greep zich vast aan den stoel waarvan zij was opgestaan. Een oogenblik bleef zij wachten als verwachtte ze een tegenspraak, een protest tegen haar vreemde zelfbeschuldiging te vernemen en toen Paul bleef zwijgen, begon zij zachtjes te snikken.

„Vaarwei,” fluisterde zij door haar tranen heen. „Ik hoop dat je gelukkig zult worden... Vaarwel...”

Voor een oogenblik werd Paul's hart samengeknepen door een gevoel van ellende en vertwijfeling, maar met een ruwen uitroep herstelde hij zich. „Vaarwel...” riep hij op schorren toon uit.

Hij stak zelfs zijn hand niet uit en zag hoe zij zich snikkend afwendde en van zijn bed naar de deur van het kleine ziekenvertrek wankelde. Daar bleef het meisje even staan, als verwachtte of hoopte zij dat hij haar zou terugroepen, maar hij maakte zelfs geen gebaar om haar te weerhouden. Hij zag haar de deur openen en de gang intreden, vervolgens bleef zijn blik hangen aan een gedeelte van haar mantel en toen viel plotseling de deur dicht.

Tine van Staveren was uit zijn leven heengegaan...

Een klagende uitroep ontsnapte hem en zich uitstrekkend legde hij zich met brandende oogen en bonzend hoofd op zijn zijde. Alles scheen plotseling weggevaagd uit zijn leven en hij had een gevoel alsof zijn hoofd en zijn borst waren leeggehaald....

HOOFDSTUK XXI — SMART EN BITTERHEID

Paul mocht twee dagen later het ziekenhuis verlaten. Weliswaar was hij nog niet in staat zijn arm te gebruiken, maar de wond genas voorspoedig. Onmiddellijk na zijn ontslag vertrok Paul naar zijn moeder, teneinde haar geheel gerust te stellen en keerde daarna weer naar Nijmegen terug om in de nabijheid van Moelay te zijn, indien er iets gebeuren mocht dat zijn bijstand noodzakelijk maakte.

Mevrouw van Affelen had vermeden over het circusmeisje te spreken, hoewel zij brandde van nieuwsgierigheid te vernemen of Paul reeds aan zijn voornemen om het meisje te vragen gevolg had gegeven. Ook Paul had er niet over gesproken, maar zijn gedrukte stemming, waaruit hij zich zelfs in gezelschap van zijn moeder en van Lou niet scheen te kunnen verheffen, had de oude dame doen veronderstellen dat haar zoon of van zijn noodlottig voornemen had afgezien of dat hij tot de ontdekking was gekomen dat een verbintenis met het meisje inderdaad onmogelijk was. Aan de mogelijkheid dat Paul kon zijn afgewezen dacht zij zelfs geen oogenblik.

De toestand van den Arabier bleef die eerste dagen zorgwekkend, ijkorts sloopten zijn weerstandsvermogen en meer dan eens geloofde de dokter dat hij deze crisis, die dagenlang aanhield, niet zou overleven.

Van het circusgezelschap waren alleen de clown en twee stalknechts in Nijmegen achtergebleven en nadat hij van het bezoek aan zijn moeder was teruggekeerd, droeg Paul onmiddellijk zorg voor de verzending der paarden. In den avond van dien dag viel er eenige verbetering te bespeuren in den toestand van den Arabier. Teruggekeerd van hun bezoek aan het

ziekenhuis stelde Paul aan Hans voor samen te gaan dineeren in het hotel waar Paul zijn intrek had genomen en daarna een wandeling in den omtrek te maken, net welk voorstel de clown met blijkbaar genoegen instemde.

Samen begaven zij zich na afloop van den maaltijd naar het Valkhof. Paul deed zijn best een opgewekt gesprek gaande te houden, maar zoowel de verstrooide antwoorden van den clown, die in zichzelf-gekeerd naast hem voortliep, als zijn eigen leed, dat in hem bleef knagen, was oorzaak dat het gesprek telkens weer stokte.

Onwillekeurig richtte Paul zijn schreden naar het bekende uitzicht over de Waal, vanwaar eenmaal, voor eeuwen, Claudius Civilis de Romeinsche legerscharen naderen zag.

De avond was prachtig, de geuren die uit den grond opstegen, het geritsel van het dorrende loover en de dansende, geheimzinnige lichtjes op de rivier en aan den anderen oever, riepen een sterk gevoel van heimwee en verlangen naar vergetelheid en rust in Paul's moegestreden hart wakker.

Het was nog slechts drie dagen geleden dat hij hier op dezelfde plaats had gestaan met Tine; toen was zijn heele leven vervuld van gelukkige verwachtingen, nu staarde hij in een toekomst vol teleurstelling en verdriet. Hij deed zijn best om niet meer aan het meisje te denken, noch aan haar laatste woorden, die hem als angels hadden gestoken en die alle hoop voor goed hadden uitgeluid, maar telkens doemde haar blank-en-rose getint gelaat voor hem op, waarin de wondere violenoogen met de dansende gouden vonken hem met een smartelijk-verwijtende uitdrukking aanstaarden.

„'n Wondermooie avond, meneer,” verbrak de clown het zwijgen.

„Ja,” schrok Paul op, „een heerlijke Octoberavond.”

„Zoo mooi, dat als dat er niet was, men de wereld zou kunnen liefhebben,” vervolgde Hans, met een gebaar in de richting van de stad.

Paul keek hem verstrooid aan en de clown hernam: „Ik bedoel de samenleving, meneer, met haar schoonheid en laagheid. Zij ontnemt den mensch alle illusies en geeft er wat bittere ervaringen voor in de plaats. Maar de eenzaamheid en de rust van dit plekje heffen een mensch op uit de erbarmelijke kleinheid van zijn bestaan, al doen zij hem ook pijnlijk gevoelen wat hij daarginds verloren heeft...”

„Wat hij daarginds verloren heeft...” herhaalde Paul peinzend. Het verlangen kwam in hem op een blik te slaan in het hart van dezen zonderlingen man, die nog jong in jaren was, maar die nochtans zooveel wijsheid uit het leven had geput, dat hij het lachen scheen verleerd te hebben.

„Kunt u het begrijpen, meneer Paul?” hernam de ander. „Of behoort u tot de zeldzaam gelukkigen, die nog niets van het beste in hen aan het leven afstonden?”

„Jeugddroomen,” gaf Paul met een glimlach ten antwoord. „Jeugddroomen, anders niets... tot voor eenige dagen. Acht en twintig jaar heb ik het geloof in de menschen mogen behouden, maar dezer dagen is het geschokt in wat ik sinds korten tijd als iets moois had leeren zien: in de waardigheid en oprechtheid van een vrouw.”

De clown maakte een onrustig gebaar en blijkbaar verschrikt liet hij zich ontvallen: „U bedoelt dat u werd teleurgesteld in...”

Plotseling scheen hij den moed te missen, den naam die hem op de lippen lag uit te spreken, en haastig viel hij zichzelf in de rede: „Vergeef me, ik wilde niet onbescheiden zijn. U zult begrijpen wat me in verleiding bracht, wij, die haar vader hebben gekend, hebben altijd een levendige belangstelling gehad in alles wat haar betrof.”

„Ge behoef u niet te verontschuldigen, Hans, ik weet dat gij ook u onder haar goede en onbaatzuchtige vrienden telde. Ge moogt daarom ook wel weten dat het in Tine is, dat ik zeer, zeer teleurgesteld ben.”

„In haar antwoord bedoelt u?” vroeg de clown met onrust in zijn stem.

„Ik heb begrepen, dat zij geen ander antwoord kon geven,” antwoordde Paul, „zij heeft dat altijd geweten en daarom had zij dit moeten voorkomen. Door haar tegemoetkomende houding heeft zij mij aangemoedigd en gevoelens in mij gewekt, die toch nooit bevrediging zouden vinden. Ze heeft gespeeld, verachtelijk gespeeld met het liefste en beste dat in me was en daarom noem ik haar slecht. Wetend dat ze me ongelukkig zou maken, trok ze me aan, om me eindelijk en nu voorgoed van zich af te stooten.”

Zijn stem klonk zoo bitter, dat de clown even naar hem opkeek.

„Ik begrijp het niet,” sprak hij vervolgens, „ik begrijp het niet; het kan niet...” Tine is altijd de oprechtheid en eerlijkheid zelve geweest. Zoolang wij haar hebben gekend is ze nooit en zelfs geen oogenblik tekort geschoten in waardigheid, en lichtzinnigheid of coquetterie is haar altijd vreemd geweest.”

„Ik ben ook zoo dwaas geweest me te laten misleiden, maar zij was niet wat zij scheen te zijn,” wierp Paul hem met een harden klank in zijn stem tegen.

(Wordt voortgezet)

OM DEZE, ONDERDANIG, AAN ZIJN ZUSTER-KASSIERSTER WEER AF TE DRAGEN.

Het muziekkorps voorop, trekt men naar het vischmater.

bij alle spieren tegelijk in werking moeten worden gebracht. Hoe zou het anders mogelijk zijn, dat die watervlugge, ongedurige Franschen met zulk een hartstocht de hengelsport beoefenen?

Wij kennen allen het beeld van den geduldigen Hollandschen visscher, die met oliejas aan en zuidwester op, weer en wind trotseert om baarsjes en snoeken te verschalken, wij kennen alle de talrijke vischcolleges, die de edele vischsport beoefenen — maar een liefhebberij in het hengelen zooals men die in Frankrijk heeft, is zelfs voor Nederland iets „ongehoords”. Wie in de zomermaanden den loop van de Marne, de Somme, de Oise, de Seine — alle rivieren met naargeestige oorlogsherinneringen — volgt, zal de oevers, als het ware, bezaaid vinden met honderden hengelaars en hengelaarsters, die dicht aaneengerij, elkander de visschen pogen „af te snoepen”.

Het hengelen gaat er ongetwijfeld minder „we-

MEER VISSCHERS

Van de Franschen geloof de Hollander gewoonlijk, dat zij altijd druk doen, altijd, en heftig, debatteeren, puntbaardjes dragen, nooit thuis zijn, maar op straat en in café's leven, opvliegend en driftig zijn, hun mond niet kunnen houden — en dat — dit hoort er sinds kort bij — zij allemaal erg rijk zijn.

U zult het niet willen gelooven, maar iedere echte kenner van het Fransche volk zal het u kunnen bewijzen, dat de Franschen niet altijd hinderlijk druk, alleen veel levendiger zijn dan wij, zij ironiseeren veel meer dan zij

Typen van Fransche visschers.

De notaris onderzoekt zijn vischtuig.

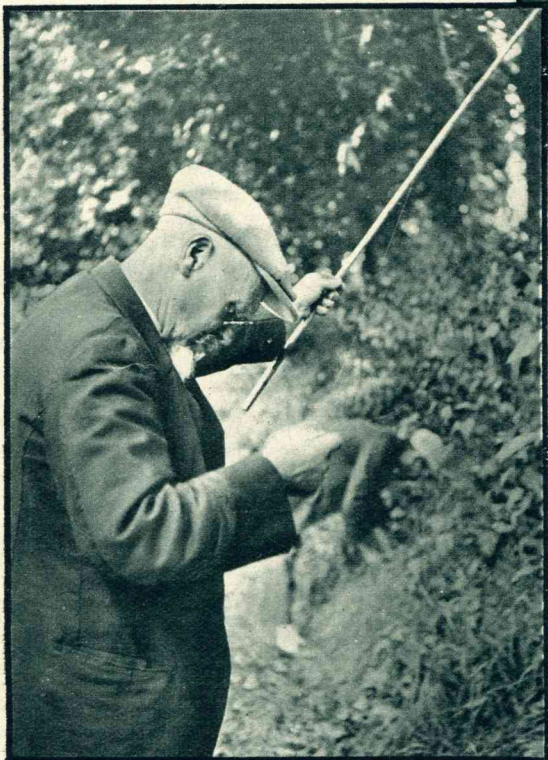
Alvorens de vischvedstrijden beginnen, moet men een bon halen bij het bestuur.

twisten, zij zijn zeer huiselijk en, dat zij niet allen rijk zijn, bewijst hun overtuiging van de groote noodzakelijkheid van het sparen. Zij beminnen de rust en de gezelligheid zeker even hard als wij, Nederlanders. Hun voorliefde gaat, bij ontspanning, dan ook volstrekt niet op de eerste plaats uit naar spelen of bezigheden waarbij een groot tumult wordt gemaakt, of waar-

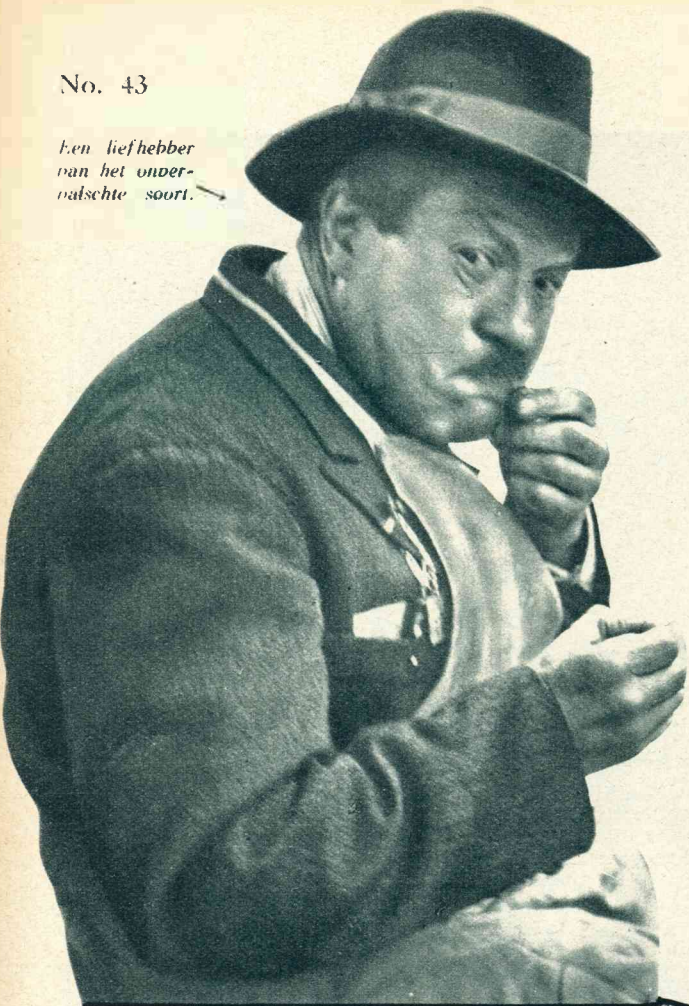
DAN VISSCHEN

tenschappelijk” toe als bij ons: het is meer ontspanning — men blijft er niet zoo ernstig bij, als een Hollandsche visscher vindt, dat noodig en passend is. Men staat broederlijk dooreen. De dokter naast den landarbeider, de notaris naast het keukenmeisje, de machinearbeider naast de winkelierster.

In bonten optocht, muziek voorop, trekt men uit de plaatsjes, die langs de rivieren liggen, naar het water. De kinderen ontbreken niet. Iedereen in het stadje wil zoo'n uittocht van het plaatselijk visscherscollege zien en iedereen mag zich aansluiten.

Een liefhebber
van het onder-
nalschte soort.

Men houdt
onderlinge
wedstrijden.
Dat hoort er
nu eenmaal
bij. Maar de
Franschman
is niet zoo'n
type, dat
vischt om te
winnen.

Wie wint
en hoe veel
hij wint, doet
er weinig toe
— en onder-
zoeken of er
stroomop-
waarts of
stroomaf-
waarts mis-
schien een
vischrijker
plek is, doet
niemand.

Want de
Fransche vis-
scher vischt
niet om den
buit — maar
om het ge-
noegen van

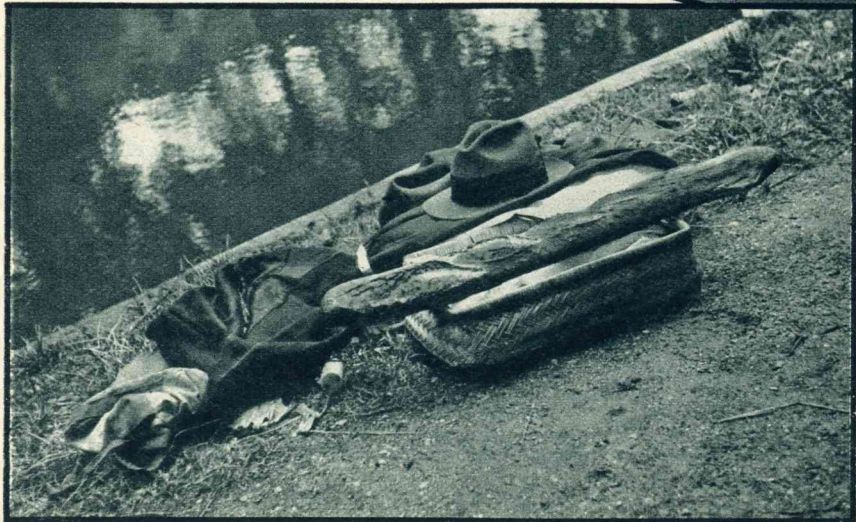

Gespannen aandacht.

buiten te zijn. Het fleschje roode wijn, het anderhalve meter lange witte brood, deelt hij met vrouw en kinderen, die onafscheidelijk van de partij zijn. Zij mogen het nu en dan ook eens proberen, zij mogen zingen en stoeien terwijl vader hengelt. Het is misschien niet de juiste methode, maar op die manier heeft de Fransche visscher nu eenmaal plezier. Hem interesseert dan geen kabinetscrisis en geen verdrag van Versailles. Hij is buiten in de vrije natuur bij het water en de boomen en de heuvels van zijn land — en dat is hem eigenlijk genoeg. Hij weet dat er toch te weinig visschen zijn om allen tevreden te stellen of een kans te geven — en daarom laat hij ze liever zwemmen.

Hij is niet de eenige liefhebber;
zie maar eens naar den overkant.

Visschers-stilleven.

Haar buit!

ZAKEN

ZIJN ZAKEN

DOOR CHARLES GARVICE

De heer Waller Jackson was een selfmade man, en geen klein beetje trotsch op zijn huis en zijn meubels. Hij was begonnen als loopjongen bij een effectenmakelaar — nu was hij op de beurs een der hoofdfiguren.

De heer Waller Jackson bezat ook een dochter; en we moeten tot zijn eer zeggen, dat hij daar nog trotscher op was, dan op zijn huis met meubels en paarden en al. Zij was dan ook een heel lief en een heel mooi meisje. Ze was groot en slank en elegant. De heer Waller Jackson was kort en dik en... eh... niet erg elegant. Haar toekomst was de groote ambitie van haars vaders leven.

Op een middag, toen hij naar zijn paleisachtige huis reed, dacht hij zoozeer aan haar, dat hij den chauffeur, die werkeloos naast hem zat, wanhopig maakte. Botsingen bleven echter merkwaardigerwijze uit, de heer Waller Jackson bereikte zijn huis, en hij liep recht het salon in met zijn hoed op. Dat bedoelde hij niet zoo kwaad — hij vergat zijn hoofddeksel alleen maar.

Mira zat bij de theetafel, en ze hief het gezichtje op om den middagkus van haar vader te ontvangen, en zij kustte hem terug, want zij was dol op hem, al lachte ze hem dikwijls uit om de malligheidjes, die hij had aangekweekt tegelijk met zijn fortuin. Zij lachte bijvoorbeeld om hun naam, en wou hem nooit laten vergeten, dat hij eigenlijk Jack Jackson heette, al begreep ze wel, dat J. Waller Jackson op 'n prospectus veel beter figuur maakte dan J. Jackson.

„Zoo, Mira,” zei hij, neervallend in een nieuwantiek stoel, „zeker moe na de inspanning van gisteravond?”

Mira lachte en schudde het hoofd.

„Dat is al lang weer over, vader. Vanmorgen een beetje...”

„Natuurlijk was je moe,” zei haar vader. „'t Was een zware avond voor je. Maar 't is prachtig gegaan. Lord Tinlo zei in de rookkamer tegen me, dat hij in lang zoo'n prettigen avond niet gehad had.”

Mira antwoordde hier niets op, en keek naar den suikerpot.

„'t Is een vreeselijk aardig jongmensch,” ging haar vader voort, „hoe meer ik hem ken, hoe beter hij me bevalt. Zijn vader is graaf, en toch neemt hij heelemaal geen airs aan.”

„Waarom zou hij dat doen, vader?”

„Ja... er zijn er in ieder geval genoeg, waar ik mee in besturen zit, die een massa airs aannemen,” zei de heer Waller Jackson, en hij haalde even den neus op.

„Misschien komt 't, omdat ze van Schotschen adel zijn, — en zijn vader is erg arm.”

„Hoe weet je dat?” vroeg haar vader een beetje scherp.

„Hij heeft 't me zelf verteld.”

„Dat had hij wel kunnen laten,” vond haar vader. „Maar 't komt er niet op aan ook. Geld is niet alles, Mira...” Het meisje probeerde verwonderd te kijken. „Naam is ook wat. Als je Tinlo heet, ben je zonder geld toch al genoeg. Geld is gemakkelijk genoeg te krijgen, maar een stamboom niet... of je moet er in trouwen,” voegde hij er bij, met een kuchje en een ietwat onrustigen blik naar het mooie gezichtje tegenover hem. „Ik geloof, dat hij een uitstekende echtgenoot zou worden,” besloot hij, na een pauze.

„O ja?” vroeg Mira liefjes, en haar groote oogen zouden de onschuld van een lammetje hebben uitgestraald, als er niet ergens in de diepte iets getinteld had.

„Dat vind ik tenminste,” zei de heer Waller Jackson. „En 't meisje, dat hem krijgt, mag van geluk spreken.”

Hij stond op, terwijl hij dezen zet deed, en verliet de kamer met dat vertoon van waardigheid, waar zelfs geen meisje van tien inloopt.

Mira keek hem na, glimlachte en zuchtte toen. Drie minuten later, toen zij evenzoo veel malen gezucht had, deed een huisknecht de deur open, keek rond en zei verontschuldigend:

„Pardon juffrouw, ik dacht dat meneer hier was. Meneer Clifford is er, juffrouw.”

Bloosde juffrouw Waller Jackson? Ik weet het niet, en u zou 't ook niet geweten hebben, als u er bij geweest was. Ze zei heel kalm:

„O, laat meneer Clifford maar hier komen.”

Een jonge man, even keurig gekleed als lord Tinlo, maar 'n boel knapper — hij zag er minstens veel intelligenter uit — kwam binnen met den vluggen stap van den zakenman, maar aarzelde, toe hij Mira zag; en hij bloosde in ieder geval wel.

Hij was de secretaris van den heer Waller Jackson, en hij heette Harry Clifford.

„Zou ik meneer Waller Jackson even kunnen spreken?” vroeg hij.

„Vader is juist naar boven,” antwoordde Mira. „Was 't iets bijzonders, meneer Clifford?”

„Er is een telegram uit New York gekomen, toen hij juist weg was. 't Is nogal belangrijk...” Ze keek naar den envelop in zijn hand.

„Ik zal 't vader laten brengen,” zei ze, en ze deed het. Toen keek ze in haar kopje, en de jonge man keek naar het tapijt. Toen zei ze, heel vriendelijk: „Laten we nu eens over iets anders praten.” Dit had ze uit een tijdschrift.

Harry Clifford kleurde.

„Er is maar één ding, waar ik over praten wil, en toen ik dat den laatsten keer probeerde, hebt u — hebt u gelachen.”

„Is dat een misdaad, die met een eeuwig zwijgen gestraft moet worden?” vroeg Mira mak.

Pas op voor het meisje, als zij mak doet.

Harry Clifford kwam naar haar toe en boog zich over haar heen.

„O Mira!” zei hij, met een zachte maar zeer ernstige stem. „Speel niet met me — als 't voor jou een spel is, is 't voor mij de dood. Je kunt je beleedigd en boos voelen — want jij bent de dochter van den rijken meneer Waller Jackson, en ik ben zijn arme bediende — maar ik kan er niets aan doen, dat ik je lief heb... en ik zou niet waard zijn, je lief te hebben, als ik 't niet deed.” Mira scheen den ietwat duisteren zin heel goed te begrijpen. „Ik ben arm,” ging hij voort, „maar er zijn er zooveel arm begonnen. Als u me maar een beetje hoop gaf... ik kan in ieder geval werken... ik zal vooruitkomen...”

De huisknecht kwam zeggen, dat de heer Waller Jackson den heer Clifford dankte. De heer Clifford was opzij gestoven, en stond uit het raam te kijken naar niets. Zoodra de huisknecht weg was, stond hij weer aan Mira's zijde.

„Ik heb je zooveel te zeggen — en schrijven kan ik 't niet — ik heb 't geprobeerd. Zou ik je niet kunnen ontmoeten — morgen om halftwee, in Café Austria, Regent-street? Toe — ik zal tevreden zijn met je antwoord, hoe 't ook is... ik kan je nu alles niet vertellen — wil je komen?”

Ze keek op, recht vooruit, en haar wenkbrauwen trokken recht.

„Ik weet niet — ik zal zien,” zei ze zacht.

Dit beteekende natuurlijk: „ik zal komen”, maar hij was jong en het was zijn eerste liefde, dus hij begreep dit niet, en zuchtte.

„Wil je er dan over denken? Schrijf je 't me? Hier is mijn adres.” Hij legde een kaartje neer. „Ik krijg den brief morgenochtend, als je hem vanavond post. Toe, doe 't maar!” Hij strekte

Een echte haas

de hand naar haar uit, maar trok die weer terug. Hij was niet half zoo dapper, als hij van zichzelf gedacht had.

Toen hij weg was, ging Mira snel naar het raam en keek hem na. Toen nam ze plaats aan haar bureautje, en schreef vlug:

„Beste mijnheer Clifford — Ik zal komen, al weet ik niet, wat mijn vader wel zeggen zou. Hoogachtend Mira Jackson.”

Zij had het briefje juist af, en het vel dubbelgevouwen, toen haar vader binnenkwam.

„Clifford weg?” vroeg hij. „Jammer. Ik wou hem nog wat zeggen. Dan zal ik maar schrijven. Geef even een blaadje papier, schat.”

Mira nu was wat in de war — dat zijn meisjes wel meer, als ze heimelijke briefjes aan 't schrijven zijn. Zij schoof het dubbelgevouwen blad, dat er uitzag als een klein vel postpapier, naar haar vader. Hij boog zich over de tafel, schreef snel een paar regels op het papier, vouwde het nog eens, stak het in een envelop, schreef er het adres op en beval den huisknecht, den brief dadelijk te posten.

„Waarom is Clifford zoo gauw weggegaan?” vroeg hij.

„Ik heb hem niet gevraagd, om te blijven,” zei Mira zoet.

„Je had hem wel een kop thee mogen geven,” zei de heer Waller Jackson. „Clifford is een kranig jongmensch, hersens zat. Die komt er wel, als hij z'n oogen openhoudt.”

„Ik heb hem nog nooit met z'n oogen dicht zien loopen,” zei Mira onnoozel.

Haar vader knorde wat, toen hij de kamer verliet. Hij begreep de aardigheidjes van z'n dochter niet altijd.

Den volgenden morgen had hij hoofdpijn, wat hem maar zelden gebeurde. Na het ontbijt kwam Clifford, dien hij had laten opbellen, met de belangrijkste brieven. De heer Waller Jackson zat in de eetkamer, met een krant in de hand — natuurlijk de financiële rubriek voor zich.

„Morgen Clifford,” zei hij, de brieven aannemen d. „Ah!” ging hij voort met een glimlachje van voldoening — de voldoening, die men gewaar wordt, als men gelijk krijgt, „net als ik dacht. Goed dat ik je gezegd heb, die Wabash vanmorgen te verkopen.”

Clifford had naar de deur zitten kijken — nu schrok hij op en keek zijn patroon aan.

„U schreef kóopen, meneer,” zei hij.

Het gezicht van den heer Waller Jackson veranderde plotseling.

„Wát koopen! Je wilt toch niet zeggen, dat je gekocht hebt?”

„Zeker meneer,” zei Harry Clifford ernstig, „u hebt me geschreven, dat ik koopen moest.”

Op dit moment kwam Mira binnen, terwijl haar vader opsprong en den jongen man boos aankeek. Zij bleef van den een naar den ander staan kijken.

„Da's niet waar!” zei de heer Waller Jackson. „Ik heb duidelijk geschreven verkopen. Waar is de brief?”

Clifford keek naar den grond.

„Dien heb ik weggegooid, meneer.”

„Een zakenbrief weggegooid! Zooiets heb je nog nooit gedaan! Je hebt een fout begaan, en nu wil je je er zóó uit redden! Waar is de brief? Laat zien, dan zal ik je bewijzen, dat je moest verkopen!”

Mira kwam naar voren.

„Ja — waar is de brief, meneer Clifford?” zei ze.

Even keek hij haar aan, toen sloeg hij den blik neer. Haar vader stond haar aan te staren. Zij bemoeide zich nooit met zaken — en ze leek zoo zenuwachtig...

„Hij heeft den brief wel degelijk,” zei haar vader smalend. „Hij weet heel goed, dat ik niet gek ben, om hem te laten koopen. Hij staat te liegen.”

De jonge man werd bleek. Mira ging naar haar vader, en legde haar hand op zijn arm.

„Vader,” zei ze zacht, „ik kan 't u uitleggen...”

Maar Harry Clifford hief de hand op en zei:

„Zegt u alstublieft niets, juffrouw Jackson.”

Hij zei het zoo streng, dat Mira zweeg.

„Je hebt een ernstige fout begaan,” hernam de heer Waller Jackson, „en daar wil ik een jong-mensch nog niet eens voor straffen, al zal 't me een hand geld kosten; maar ik laat me niet op die manier bedriegen. Ik heb geschreven: „verkoop”. Als ik 't niet zoo geschreven heb, laat dan den brief zien en bewijs 't me.”

„Dat kan ik niet,” zei Clifford, zacht maar stellig.

„Goed,” zei Jackson. „Dan moeten we natuurlijk scheiden. Ik kom straks op 't kantoor, dan kun je een maand salaris krijgen. Maar denk er om, ik zal dit geval aan iedereen moeten vertellen, die naar je informeert. Ik voel me daartoe verplicht.”

Harry Clifford begreep, dat dit voor hem het einde van zijn carrière betekende. Hij boog en ging de kamer uit. Mira liep hem na, hoewel haar vader haar riep, en hield hem in de hall staande.

„Harry — meneer Clifford!” Hij hoorde alleen het laatste. „Waar is de brief? Geef hem toch aan vader!”

„Dat kan ik niet doen,” zei hij. „Ik aanvaard

liever de consequenties. Hij zou 't me nooit geven. Mijn plannen hebben natuurlijk afgedaan — maar ik zal den brief bewaren.”

Hij keek haar aan — en toen was hij weg, vóór Mira van dien blik herstelde. Ze vloog naar haar kamer en snikte. Toen veegde ze haar oogen af en vloog naar beneden, om haar vader de waarheid te zeggen; maar hij was weg. Ze ging naar 't kantoor, en hoorde, dat haar vader naar de beurs was. Ze vroeg liever niet naar Harry Clifford. Ze zou hem trouwens in 't café spreken. Ze reed daarheen, en zat een uur voor een kop thee. Hij kwam niet. Hij was een eerlijk en dwaas jongmensch.

Toen ze thuiskwam vond ze lord Tinlo in den salon. Hij bleef vijf minuten, en kwam met een zeer ongelukkig gezicht het huis uit. Om vijf uur kwam haar vader thuis, en ze liep hem tegemoet.

„Lord Tinlo is er vanmiddag, geweest vader,” zei ze.

„O!” Haar vaders gezicht klaarde op. „Wou hij 'n kop thee hebben?”

„Neen... mij,” antwoordde Mira.

De heer Waller Jackson straalde — maar toen hij haar oogen zag werd hij ongerust.

„En?” vroeg hij. „Wat heb je gezegd?”

„Ik heb nee gezegd,” zei Mira, terwijl ze hem zijn kop thee gaf.

Hij keek zwart, en nam het kopje aan alsof het een gifbeker was.

„Nee gezegd? Heb je lord Tinlo afgewezen — den zoon van een graaf? Ik had gedacht, dat een dochter van mij verstandiger was.”

„Een dochter van u is te verstandig, om met een man te trouwen, waar ze niet van houdt,” zei Mira zachtzinnig wijs.

De heer Waller Jackson ging met de hand door zijn haar.

„De zoon van een graaf!” mompelde hij. „Ik dacht, dat 't niet zoo moeilijk was... van hem te gaan houden...”

Mira bloosde licht.

„'t Was veel makkelijker, van iemand anders te gaan houden, vader,” zei ze.

De heer Waller Jackson keek met zijn geestesoog rond. Hij had geen flauw idee, wie 't zijn kon. Eindelijk zei hij:

„Wie is 't, Mira?”

„Harry Clifford, vader,” antwoordde ze zacht, met het gezicht van een heilige op een kerkraam.

De heer Waller Jackson gaapte als een goudvisch, en sprong met zooveel geweld op, dat zijn stoel omsloeg.

„Wat! Harry Clifford?” riep hij uit. „Een gewone bediende...”

„Dat bent u ook geweest, vader — en daar ben ik trotsch op,” zei Mira, nog voor heilige spelend.

„Hij heeft geen cent...”

„Had u vroeger ook niet, vader — en daar ben ik trotsch op.”

„Dat heeft er niets mee te maken,” zei de heer Waller Jackson, „en al had 't dat wel — ben je vergeten, dat hij me vanmorgen een leugen heeft verteld, die me duizend pond heeft gekost?”

Mira stond op. De heilige was er niet meer — haar wangen en oogen gloeiden — zij was het dappere meisje, dat vechten wil voor den man, dien zij liefheeft.

„Harry heeft 't niet gelogen!” Als het u duizend pond heeft gekost, is 't uw eigen schuld, vader!”

„Waarom wou hij me dan den brief niet laten zien?” bulderde vader Jackson.

„Omdat u geschreven had op den achterkant van mijn brief aan hem!” zei Mira. „Hij heeft zich opgeofferd om mij geen moeilijkheden te laten krijgen. De domme jongen — alsof...”

„Heb jij hem geschreven?” vroeg de vader.

„Ja — ik beloofde hem, dat ik in café Austria zou

komen. Maar hij is er niet geweest — hij is een veel te eerlijke schat...”

De heer Waller Jackson begon heen en weer te loopen.

„Ik breek hem den hals!”

„Dan breekt u mijn hart!” zei Mira.

De vader wuifde met zijn hand door de lucht.

„Ik wil er geen woord meer over hooren! Ik geef nooit mijn toestemming! Hij komt hier niet meer in huis! Hij...”

„Meneer Clifford, meneer,” diende de huis-knecht aan, en Harry kwam binnen.

Met een sprong keerde de heer Waller Jackson zich om.

De jonge man zag er bleek en erg ongelukkig uit; maar hij kwam kalm naar voren, en presenteerde een paar papieren.

„Telegram uit New York, meneer,” zei hij.

„Wat moet dat beteekenen, meneer, dat u mijn dochter 't hof maakt?” vroeg Waller Jackson, terwijl hij het telegram grissend aannam. „Hoe durft u?”

„Omdat ik haar liefheb, meneer,” zei Harry met strakken ernst.

„Hoe durft u mijn dochter lief te hebben!...”

„O vader!” zei Mira, „wat bent u complimente-us! Was er veel moed voor noodig, Harry?”

„Hoe durf je hem Harry te noemen?” bulderde de vader.

„Omdat ik hem liefheb, vader,” zei Mira hartelijk.

Harry Clifford's gezicht vlamde, en hij keek haar aan. 't Is jammer, dat niemand dien blik heeft kunnen fotografeeren. De heer Waller Jackson opende zijn mond, om nog iets te bulderen; maar Harry Clifford belette hem dit.

„U hebt groot gelijk meneer,” zei hij, „ik heb geen positie en geen getuigschrift — ik ben van plan, zoo gauw mogelijk naar 't buitenland te gaan, en ik zal juffrouw Jackson niet meer lastig vallen.”

Er lag iets in die verklaring, dat den heer Waller Jackson ergens links van zijn bovensten vestknoop trof.

„Waarom heb je me vanmorgen dien brief niet laten zien, meneer?” vroeg hij.

Harry wou den mond openen, maar Mira voor-kwam hem.

„Draai er maar niet meer omheen, Harry. Vader weet 't al. Dacht je, dat ik 't niet vertellen zou? Je bent een domme jongen. En we dachten allemaal nog wel, dat je zoo schrander was. Dat heeft vader dikwijls gezegd; is 't niet zoo, vader?”

Ze scheen haar vader genoeg gekend te hebben, om zoover te durven gaan; en de vader staarde, knorde, pufte en brieschte.

„Je hebt je gedragen als een gek, meneer!” zei hij. „Zaken zijn zaken.”

„Eer is eer,” zei Harry Clifford kalm.

„Als hij u dien brief had gegeven, had ik 't hem nooit vergeven — de eerste week,” zei Mira, en Harry werd warm van haar glimlach.

Hij keek op zijn horloge.

„Wilt u 't telegram niet inzien, meneer? Misschien moet er geantwoord worden.”

Een leelijk woord mompelend trok de heer Waller Jackson de envelop open, keek naar den inhoud, werd bloedrood; keek toen over het hoofd van den jongen man heen en zei, met een eigenaardig stemgeluid:

„Weet je zeker, dat ik geschreven heb kóópen?”

„Laat vader dadelijk dien brief zien, Harry!”

Harry toonde den heer Waller Jackson zijn kant van het velletje papier. De heer Jackson las, werd nog rooder en schoot toen in den lach.

„'t Is waarachtig zoo!” riep hij uit. „En ik had gelijk. Wabash is drie punten gestegen!”

Harry Clifford maakte een snelle berekening en glimlachte.

„Dat doet me plezier, meneer,” zei hij.

„Dat zal wel!” zei de heer Jackson. „En ze gaan nog meer omhoog. Ga gauw de order verdubbelen — zonder je te vergissen — en... en kom dan maar terug om te dineeren.”

Mira sloeg de armen om haar vaders hals.

„Vader, u bent een schat!” zei ze. „Dat heb ik altijd gedacht, en nu weet ik 't zeker!”

Ze liep weg, Harry achterna; maar wat er toen in de hall gebeurd is, heb ik plechtig beloofd, niet te zullen vertellen.

Lord Tinlo bleek toch nog zoo kwaad niet te zijn, want hij trad bij het huwelijk op als getuige.

... en een paasch-haas

Een zeventiende-eeuwsche bruiloft

De staalhelmen der schoonheid. Een overzicht van den kapwedstrijd, die in de groote zaal van het gebouw van den Dierentuin te Berlijn werd gehouden

Op het platteland van Zuid-Frankrijk worden brooden gebakken, zoo groot, dat zij toereikend zijn om een gezin gedurende 4—6 dagen te voeden.

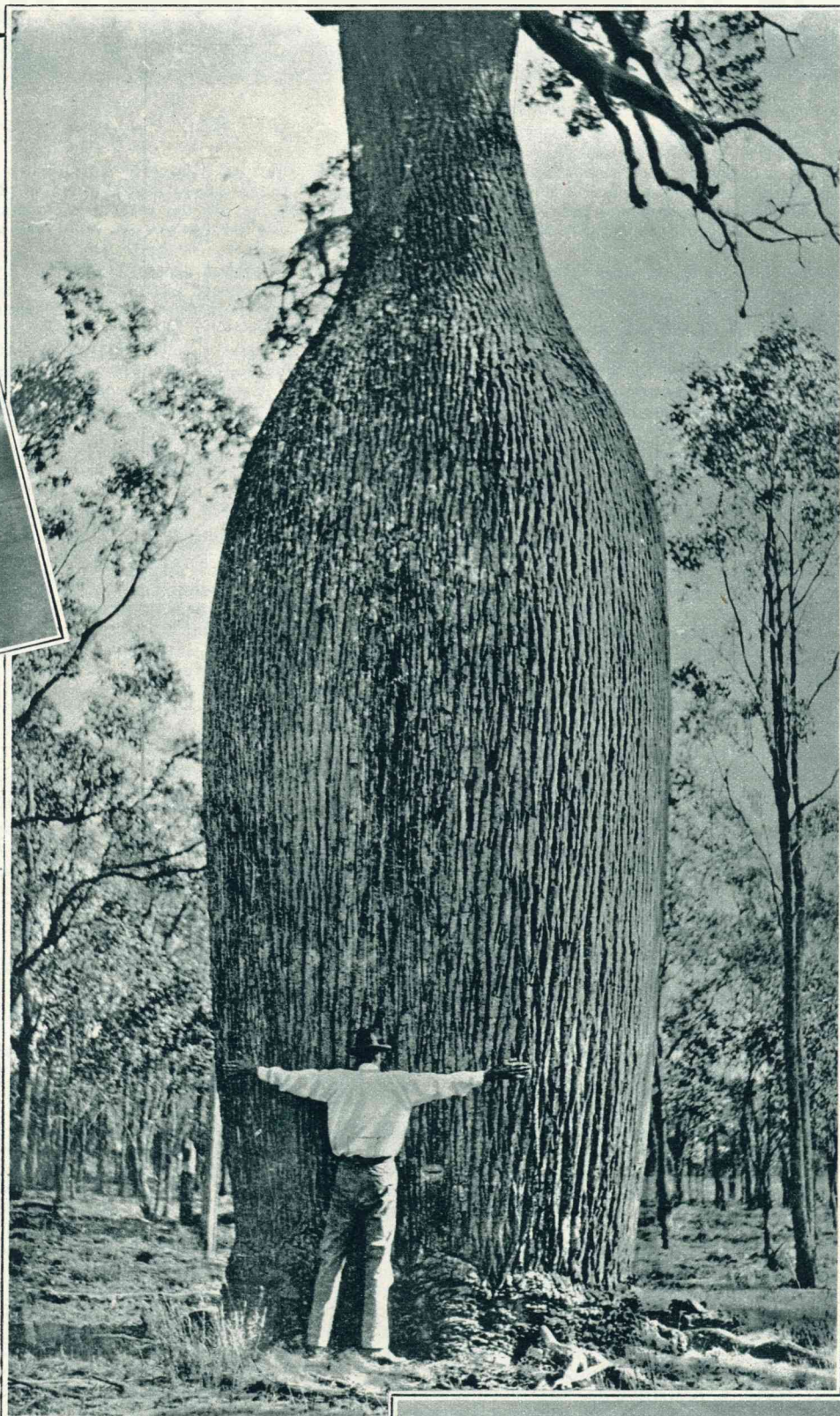
CURIOSA

Toen Willy Fritsch in St. Moritz aankwam, wachtten zijn Zwitsersche vereersters hem aan het station op — om tezamen met de beroemdheid gefotografeerd te worden.

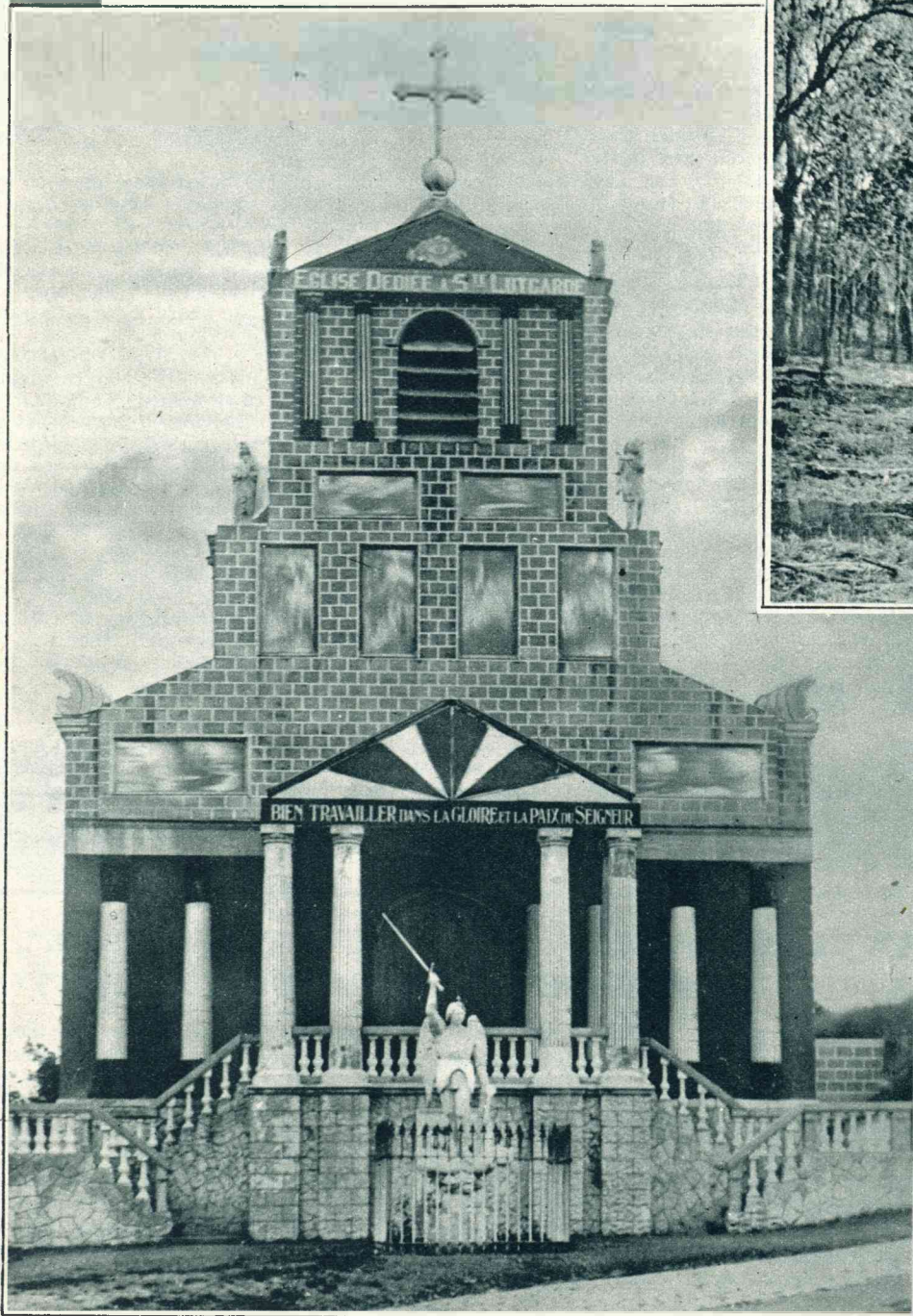
Het „Bilbouquet,” een oud balspel, dat ten tijde van Hendrik III, koning van Frankrijk, werd beoefend, komt weer in de mode. Het wordt gespeeld met behulp van een houtje en een daaraan bevestigden bal.

De merkwaardige boom de zgn. „flesschenboom” groeit in Queensland, in het hart van Australië. De takken zijn zóó zacht, dat ze als veevoeder worden gebruikt.

In het Belgische stadje Fauquez les Tubizes staat een kerk, geheel uit glas opgetrokken en toegewijd aan St. Luitgard.

Op de Leipziger Messe is een gummi knuppel te zien, die tevens dienst kan doen als gasrevolver. Even eenvoudig als afdoende.

Gij zult niet doodslaan!

Welk een titel, nietwaar, maar ook . . . welk een boek! Want inderdaad, vanaf de eerste bladzijden zijt ge er middenin en laat deze roman U niet meer los tot ge hem volledig uitgelezen hebt. We willen U vast een voorproefje geven door hier een fragment te laten volgen uit het eerste hoofdstuk waarin het voorval beschreven wordt hetwelk door het verdere leven van verscheidene hoofdpersonen uit het boek van vër-strekkende beteekenis werd.

Het gebeurde alles in een oogenblik, een ondeelbaar, angstwekkend oogenblik, zooals dat met ongelukken steeds het geval is. En hij was niet de eenige geweest, die tot in merg en been geroerd geweest was door het voorgevallene. Ieder aan boord van de kleine veeboot was diep onder den indruk geweest, toen men vernomen had, wat er gebeurd was en men zich om hem en de jonge vrouw schaarde, die hij zoojuist van den dood had gered.

Nu alles voorbij was, nu hij zich weer in het veilige, beschutte hoekje bevond, waar hij gestaan had, net even vóór het ongeluk plaatsgreep, deed hij een poging zich duidelijk voor den geest te halen, hoe het eigenlijk precies gebeurd was en op welke wijze hij er in geslaagd was met gevaar van zijn eigen leven dat van een ander te redden.

Zonder aan iets bepaalds te denken, had de jonge Canadeesche dokter, Stephen Gale, voor zich uit staan staren over de donkere, ietwat onrustige zee, door een plotseling zomerstormpje opgezweept. Want hoewel de met wit schuim bedekte golven, die hoog en zwaar kwamen aanrollen, het kleine scheepje soms dreigend opnamen en heen en weer gooiden, was de wind nu gaan liggen.

Vaag herinnerde hij zich, dat het dek verlaten was geweest, met uitzondering van een kleine, ingebakerde gedaante, die in een dekstoel had gelegen, welke met het hoofdeinde tegen een witgeschildeerde ijzeren reeling had gerust, die om het geheele schip liep. De dekstoel was hoogstens een paar meter van hem verwijderd geweest en had zich juist in zijn gezichtskring bevonden; maar degene, die hem in gebruik had, had hem onmogelijk kunnen zien in het donkere en gedeeltelijk beschutte hoekje, waar hij zich bevond — zelfs niet als zij overeind had gezeten en voor zich uit gekeken had, in plaats van op haar rug te liggen met de oogen gesloten.

Hij trachtte zich te herinneren, of er iets gebeurd was tijdens dat eerste, vredige uurtje van de reis, die hem voor de tweede maal van zijn leven naar het zoo aanlokkelijke Frankrijk bracht. Maar neen, er was niets gebeurd, dat wist hij absoluut zeker.

Zelfs de zoo stevig ingebakerde gedaante in den dekstoel had zich gedurende al dien tijd maar één keer bewogen. Dit was geweest, toen een man — de man van wien hij nu wist, dat hij de voogd, of pleegvader, van het meisje was, dat hij gered had — de ijzeren trap was opgekomen en enkele oogenblikken bij haar gestaan had.

Duidelijk had Gale de rustige, overredende woorden verstaan, die deze man op vriendelijken toon tot het meisje gericht had: „Zeg, hoor eens even, kind, het weer is nu veel te ruw. Kom liever naar beneden bij mevrouw Bird. Mevrouw Bird vindt het beter, dat je met dit weer in de kajuit bent.” En hoewel hij er zich nauwelijks van bewust geweest was, had hij toch het korte, onhoffelijke en zeer onwillige hoofdschudden opgemerkt, dat het eenige antwoord geweest was op zijn zoo welgemeend verzoek.

Enkele oogenblikken na dit schijnbaar zoo onbeduidende voorval, had zich de tragische geschiedenis afgespeeld, een voorval, dat, hoewel op dat oogenblik onverklaarbaar, hem nu zoo duidelijk mogelijk leek.

De witte reeling, waarnaar hij zoo lang in gedachten had staan staren, had blijkbaar op die zelfde plek een opening gehad, waarlangs het vee, als het schip in de haven lag, aan en van boord werd gebracht, en het afsluitstuk, dat anders de reeling op normale wijze aanvulde, was plotseling verdwenen geweest! Waar voorheen — hij was er zoo goed als zeker van — de

door

MRS. BELLOC LOWNDES

witte lijn der reeling gesloten was geweest en zich scherp tegen de zee had afgeteekend, had hij plotseling rechtstreeks in de woeste, schuimende golven gekeken, die als donkerblauwe bergen zonder ophouden op het schip aanrolden.

Toen was het vreeselijke gebeurd. De dekstoel met zijn last begon te schuiven — en schuiven — en schuiven, en gleed langzaam maar zeker achteruit in de richting van het open gat. Voor hij zichzelf er ook maar eenigszins rekenschap van had kunnen geven, wat er eigenlijk gebeurd, was hij met één sprong bij het meisje geweest, had haar met inspanning van al zijn krachten uit den dekstoel getild, juist op het oogenblik, dat deze met een vervaarlijke zwenking achteruit in de golven gleed en verdween.

Nog hoorde hij den krankzinnigen gil, die aan haar lippen was ontsnapt, toen hij haar op het allerlaatste oogenblik had gegrepen en in veiligheid gebracht. Zelfs nu nog kon hij een huivering niet onderdrukken, als hij teruggacht aan den stoel, die daar op de woeste zee ronddobberde en geleidelijk als een somber symbool van rampen en onheil aan den gezichtseinder verdween.

Wat gevolgd was op de redding van het jonge meisje, stond den jongen Canadees maar al te duidelijk voor den geest, al te duidelijk, omdat het van hoogst onaangename aard was.

Hij had haar in veiligheid gebracht, zoo ver mogelijk van dat groote, sombere gat, waardoorheen nog steeds de golven aan dek sloegen, en in minder dan geen tijd — want hoe het gebeurd zoo snel over het heele schip was bekend geweest, was hem een raadsel — waren zij omringd geweest door een menigte menschen, de meesten behorende tot de bemanning van het schip, met twee of drie passagiers, die naar boven waren komen rennen. Wat het meisje betreft, dit had het eerste oogenblik geen teken van leven gegeven. Op het oogenblik, dat bereidwillige en vriendelijke handen haar op het dek neerlegden en haar wat rum tusschen de lippen goten, scheen zij wel dood of in zeer diepen slaap.

En toen — het lot kan somtijds wel heel erg ironisch zijn en hij kon niet nalaten te glimlachen, wanneer hij er aan teruggacht — had het er voor Stephen Gale, den redder van het meisje, een oogenblik niet bijster aanlokkelijk uitgezien.

Aanvankelijk had hij weinig begrepen van de schijnbaar ongemotiveerde driftige en argwanende vragen, hem door den kapitein van het schip gesteld. Maar eindelijk was hem alles duidelijk geworden. De kapitein had hem, Stephen Gale, er van verdacht, dat hij het afsluithek der reeling had opengemaakt — het hek notabene, welks bestaan hij niet eens vermoed had. Een der sluitingen van het hek was blijkbaar verdwenen en buiten zichzelf van drift had de kapitein gewezen naar een gedeelte der witte reeling, dat met de bewegingen van het schip door het thans ontstane gat heen en weer slingerde.

Nog klonk de stem van den kapitein, trillend van woede en argwaan, hem in de ooren: „Maar iemand moet het toch gedaan hebben! En als iemand het gedaan heeft, moet u, mijnheer, het toch gezien hebben, wanneer u 't tenminste zelf niet gedaan hebt.”

Tot eindelijk de Canadees, zijn geduld ten einde, hem naar het hoofd geslingerd had: „Zoo, dus dat is de dank, nadat ik het leven van een uwer passagiers gered heb!” Nu hij erover nadacht, schaamde hij zich min of meer over die woorden.

Slechts één man uit het groepje, dat hen omringd had, had zich op behoorlijke wijze tegenover hem gekweten. Dat was de man geweest, dien hij een oogenblik te voren reeds even gezien had, toen hij bij het meisje aan dek stond. De vreemdeling was met resoluut gebaar op hem toegestapt en had Stephen Gale krachtig de hand gedrukt.

„Mijn naam is Gilks — Sir Ambrose Gilks — en ik dank u meer dan ik u zeggen kan, zoowel namens

mijzelf als namens mijn aangenomen dochter, jufvrouw Antrobus!”

De spreker was nog verder gegaan. Met een dramatisch gebaar had hij de slappe hand van het meisje genomen en deze in de hand van haar redder gelegd. Maar er was geen woord van haar lippen gekomen, integendeel, het scheen wel, dat zij voor hem terugdeinsde.

Stephen Gale had reden te over om te weten, dat vrouwen bijna zonder uitzondering dapper zijn ten aanzien van lichamelijk gevaar en pijn. Maar dit arme meisje was allesbehalve dapper geweest; nog klonk haar alarmeerende, angstige kreet in zijn oor; nog voelde hij, in dubbelen zin, haar krankzinnigen greep, haar krampachtig zich vastklemmen aan zijn arm, die er op dit oogenblik nog pijn van deed.

„Nu is het meer dan tijd, Netta, dat je mee naar beneden gaat naar mevrouw Bird,” hoorde hij den man op vriendelijken, maar niettemin toch beslist ten toon zeggen. Hoe was 's mans naam toch ook weer? Gilks, o ja, Gilks.

Zonder een woord te spreken, zonder ook slechts een blik over te hebben voor het menschelijk wezen, dat haar van een gruwelijken dood had gered, draaide het meisje zich om en liet zich gewillig langs de trap naar de kajuit beneden leiden.

En toen lachte Gale, een tamelijk bitter lachje, want hij dacht aan zijn geliefde moeder, die, naar hij wist, in haar rustig huis daar heel ver weg nu op hem wachtte, in spanning wachtte om te vernemen, dat hij eindelijk het ontzettende ongeluk, het vreeselijkste, wat een menschelijk wezen wel kan overkomen, vergeten was, althans in zooverre vergeten, dat hij zijn dagelijksch werk, zijn beroep, dat hem eens zoo dierbaar geweest was, zou kunnen hervatten.

Een matroos, wien hij een fooi in de hand gedruwd had, toen hij voor den eersten keer zijn beschut plaatsje daar in dat hoekje uitgezocht had, kwam naar hem toegeslenterd.

„De kapitein is nijdig, mijnheer,” zei de man met heesche stem, „omdat hij vergeten heeft het hangslot op het hek van de reeling te laten aanbrengen, want dat behoort nu eenmaal tot de voorschriften. Het hangslot moet altijd op het hek zitten voor wij zee kiezen. Maar kijk eens hier, we vergeten allemaal wel eens wat, en dat ellendige hek is tot nu toe nog nooit opengewaaaid.”

Een oogenblik kookte Stephen Gale van drift. Dus de kapitein had hem op dergelijke wijze aangevallen om de doodeenvoudige reden, dat hij zelf een verantwoordelijke fout gemaakt had. Omdat hij wist, dat, wanneer er inderdaad een ongeluk gebeurd zou zijn, hij en niemand anders dan hij daarvoor aansprakelijk gesteld zou zijn geworden.

Op dat zelfde oogenblik stond de man, die zich op dergelijke lafhartige wijze tegenover hem misdragen had, voor hem.

„Het lijkt me beter, mijnheer,” begon deze, „dat u maar even in mijn kajuit komt en wat gaat liggen. We hebben nog aardig wat mijlen voor den boeg en mijn hut is niet de slechtste aan boord. Ik was daarnet een beetje overstuur, dat overkomt den beste wel eens. Maar het gold ook een heel ernstige aangelegenheid, begrijpt u? Ik verzet me er altijd zooveel mogelijk tegen om passagiers mee te nemen, want daar is het schip nu eenmaal niet op gebouwd, en het betee- kent voor mij altijd een groote verantwoordelijkheid. Verleden week nog kwam een jonge kerel in een der luiken te midden van het vee terecht en hij liep heel leelijke verwondingen op. Ik zou het werkelijk buitengewoon op prijs stellen, wanneer u van mijn hut gebruik zou willen maken.”

En Stephen Gale, die nu eenmaal van nature niet tot hen behoorde, die lang ergens over kunnen mokken, nam de nederige verontschuldiging, die uit de stem van den kapitein geklonken had, voor wat ze was en volgde hem, na hem zijn dank te hebben betuigd voor zijn welwillendheid.

Bovendien bevindt zich ook in dit boek een prijsvraag, voor voor melker oplossing als hoofdprijs een open eiken boekenkast is uitgelooft. Zoals gewoonlijk zijn onze premieromans bij al onze bezorgers, agenten of hoofdkantoren verkrijgbaar voor slechts 17½ ct. ingenaaid en 70 ct. in luxe prachtband.

17½ cent

¹ K	O	² P		³ K
R		⁴ A	A	R
⁵ A	A	R		A
P		⁶ K	O	P

DE OPLOSSING VAN DE PRIJSVRAAG „EEN TOOVERRAADSEL”, VOORKOMENDE IN HET PREMIEBOEK „HERTOG OF TUINMAN?”

Op verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag welke voorkwam in den premieroman, „Hertog of tuinman?” De gevraagde woorden waren, verticaal: krap en park; horizontaal: kop en aar, volgens bijgaande teekening.

DE HOOFDPRIJS, EEN OPEN, EIKEN BOEKENKAST, viel dezen keer ten deel aan: den heer J. Floor, Chr. de Wetstraat 36 II, Amsterdam. De twaalf, prijzen van f 2.50 elk, vielen na loting ten deel aan de dames en heeren: M. Coenraad, Oude Binnenweg 126, Rotterdam; J. Markborst, Jagersweg 24, Arnhem; F. van Schijndel, Haagdijk 78, Breda; G. den Dekker, IJweg 930, Hoofddorp; R. van Riele, Oldenzaalschestraat 139, Hengelo; dr. C. Griep, Clara'spad 11, Heinkenszand (Zld.); D. Nauta, Breedpad 7, Heerenveen; W. Vroon, Koningskade 9, 's Gravenhage; L. Meijer, Looscheweg 35, Apeldoorn; H. Remmen, Straelscheweg 160, Venlo; Hayer, Padangstraat 79, Groningen en C. J. van Meten, St. Radboudstr. 16, Amersfoort.

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 23

De gerechtelijke lijkschouwing is toch pas overmorgen. We zullen eerst maar eens afwachten, hoe dat vanavond afloopt; laten we hopen, dat we wat wijzer zijn geworden, als de nieuwe dag aanbreekt.

„Ik hoop het ook, inspecteur. En daar u vanavond wel zooveel mogelijk hulp zult willen hebben, stel ik me ook beschikbaar,” zei Anthony Hayden, terwijl hij opstond.

„Heel graag, Sir Anthony, ik neem uw aanbod in dank aan. Als je zoo'n heele streek moet afzoeken, heb je heel wat menschen noodig! Zoodra Greenwood komt, zal ik hem op de hoogte brengen van alles wat u mij verteld hebt.”

Een oogenblik later verliet Sir Anthony Hayden het politiebureau en zijn auto was nauwelijks verdwenen achter een kromming in den weg, of Greenwood stapte de kamer van den inspecteur binnen.

„Ziezoo,” begon hij bruusk, „die twee getuigen heb ik weer op den trein gezet naar Euston, dus dat is weer achter den rug en onze vriend Nathaniël zit veilig achter slot en grendel. Ik wou maar, dat ik dat van dien anderen vriend óók kon zeggen. Nog wat nieuws?”

„Hoopjes! Ga zitten en zet je ooren wijd open.” En daarop gaf Renfrew een verslag van zijn onderhoud met Sir Anthony Hayden, waarnaar Greenwood met gefronste wenkbrauwen luisterde.

„Hm!” zei hij, toen het verhaal uit was. „Misschien wél en misschien niet. Ik voor mij ben nog niet zoo vast overtuigd van de schuld van mevrouw Shutter, als vóór ik dit allemaal hoorde. Hoe weten we dat het waar is? Als ze éénmaal gelogen heeft, zal ze het met plezier een tweeden of een derden keer doen. Het is heel aardig van Sir Anthony, dat hij het gelooft, maar ik ben Sir Anthony niet! Een donkere kamer is een alleraardigst tooneel om daarop een gefingeerde moordscene te laten spelen. Maar welk bewijs hebben we, dat het licht werkelijk uit was? Immers alleen de verklaring van mevrouw Shutter!”

„Dat is natuurlijk zoo. Maar wat haar liegen betreft, dat vind ik heel natuurlijk, nu ik weet, dat die knaap haar broer is,” wierp Renfrew tegen. „Nu ze bekend heeft, welke relatie er tusschen haar en Redmayne bestond, lijkt de rest me volkomen geloofwaardig.”

Greenwood schudde het hoofd.

„Mij niet. Voorloopig wil ik er nog mijn reputatie als detective onder verdedden, dat ze het gedaan heeft. Maar we zijn in ieder geval wel verplicht notitie te nemen van Sir Anthony's mededeelingen, en uw idee, om op Barnes een val open te zetten voor een tweetal bezoekers, die daar verwacht kunnen worden, vind ik uitnemend. Als Redmayne niet schuldig is aan den moord, zal hij naar het landgoed van de Barnetts gaan om het beeld te brengen en zijn loon in ontvangst te nemen. Als Ling er óók heengaat, beteekent het, dat hij Redmayne's spel doorziet en hem zijn verraad betaald wil zetten. Blijft de mogelijkheid, dat Redmayne wil probeeren van twee wallen te eten en er vandoor te gaan met de beide beelden plus de belooning van de Barnetts. Maar dat is allemaal niet in 'n oogenblikje gedaan. Het is een groot voordeel voor ons, dat Redmayne volkomen onkundig is van hetgeen er vandaag op Barnes is gebeurd, maar ik moet mij al heel hard vergissen, als die jongeman ons niet dankbaar zal zijn, wanneer we op het goede oogenblik op het tooneel verschijnen. Wat de moordaffaire betreft, daarmee hebben we den tijd tot we Redmayne voor den diefstal hebben geknipt.”

„Het was mijn bedoeling ook, om den moord zo lang te laten rusten,” antwoordde Renfrew. „Tusschen haakjes, Greenwood, heb je nog iets gehoord van dat bezoek, dat tijdens het verhoor bij de Barnetts kwam?”

„Ja, dat is zuivere koffie. Antiquairs uit Londen, logeeren in „de Kroon”, hier vlak bij. Maar nu wilde ik u voorstellen, inspecteur, om eerst eens een stukje te gaan eten, als we er vanavond nog op uit moeten. Het levenspad van een politie-man gaat niet bepaald over rozen, vindt u ook niet? En ons tractement krijgen we niet cadeau!”

Het koude zweet brak Bobby Redmayne uit, toen hij het zachte klopje op de deur hoorde. Wie kon dat zijn? Behalve Simon Santley scheen dus nóg iemand te weten, dat hij hier was! Maar wie? Hij wachtte in een spanning, die hem haast den adem benam. Hij verwachtte een tweeden klop te zullen hooren, maar in plaats daarvan kwam het geluid van den sleutel, die zacht in het slot werd omgedraaid. De deur werd snel geopend en weer gesloten en voor hem stond... Sybil Petres, doodsbleek, de lippen strak, de oogen hard en koud als staal.

„Juffrouw Petres!” hijgde hij.

Ze gaf geen antwoord, maar gooide wat kleeren, die ze over den arm droeg, op een dichtbij-staanden stoel.

„U hoeft niet bang te zijn,” begon ze eindelijk, haar stem even koud en hard als haar oogen. „Lord Santley heeft me alles verteld en ik heb den sleutel uit zijn handen gekregen door te dreigen de politie te waarschuwen, als hij hem mij niet gaf. Hij weet niet wat ik van plan ben; het eenige wat hij weet is, dat ik u niet verraden zal... al was het alleen maar, omdat ik hem dan ook in moeilijkheden zou brengen. Het is mijn bedoeling, te maken, dat u, zoo gauw als 't kan, hier vandaan gaat.”

„U!” riep Bobby uit, haar verbijsterd aanstarend.

„Ja, ik. Omdat ik niet wil, dat Lord Santley nog meer risico loopt ter wille van u; om geen enkele andere reden, dat verzeker ik u nadrukkelijk. Daarom neem ik zelf de zaak in handen!”

„U?” kwam het nogmaals over Bobby's lippen. „Maar...”

Hij hield plotseling weer op; het was hem onmogelijk om te spreken, ja zelfs om helder te denken, terwijl die meisjesoogen tot in zijn ziel boorden, zijn ziel haast verzengden met hun bedroefde uitdrukking.

„Er zijn geen maren,” klomk Sybil's stem scherp. „Lord Santley's goede naam hier in de streek is meer waard dan de mijne. Ik wil niet, dat op *zijn* naam een smet komt, en dat zou kunnen gebeuren... door u!” Er lag een wereld van minachting en afkeer in den nadruk, dien ze op dat ééne woordje liet vallen en ze vervolgde, iets minder geëmotionneerd, „door u, als het aan het licht kwam wat hij gedaan heeft. En hoewel ik geen spelbreekster wilde zijn, toen hij een beroep op mij deed, zal ik u nooit vergeven wat u hebt gedaan.”

„Juffrouw Petres...” begon Bobby, maar ze legde hem met een boos handgebaar het zwijgen op.

„Houd u alstublieft stil; het is nu mijn beurt om te spreken! Hoe komt het in uw hoofd op om ons op deze manier te... te... bedriegen? Een ander woord weet ik er heusch niet voor! Waar haalt u den moed vandaan, om u aan ons op te dringen, als u gedaan hebt, en ons in de gevaarlijke en vernederende positie te brengen, waarin wij nu door uw toedoen verkeerden? U, een beroepsinbreker... erger nog... iemand, die door de politie gezocht wordt wegens moord!”

„Ik smeek u, wees billijk, juffrouw Petres!” riep Bobby uit, met een stem, waarin wanhoop doorklonk. „Het was volstrekt niet mijn bedoeling, mij aan u op te dringen of u in moeilijkheden te brengen. Ik zag een kans om te ontsnappen... als u in mijn plaats geweest was, zou u hetzelfde gedaan hebben! Ik was als een opgejaagd wild dier en toen stak Lord Santley mij een helpende hand toe. En hij heeft die hand niet teruggetrokken, toen hij wist wie ik was.”

„Dát is waar,” erkende het meisje en haar stem verloor iets van haar stroeven, harden klank. „Als Lord Santley niet de leiding van het avontuur had genomen, had u uw rol niet kunnen volhouden. Maar u hebt den naam Leslie aangenomen en voorgegeven een van de Leslies te zijn, die Lady Santley kende. U bedroog haar, het liefste wezen, dat ooit bestaan heeft en u bedroog ons allemaal.”

„Dat was puur toeval,” verdedigde Bobby zich op bitteren toon. „Ik moest een naam noemen en toevallig was de naam Leslie de eerste, die mij te binnen schoot. Ik had er geen idee van dat u kennissen hebt, die zoo heeten. Hoe kon ik dat weten? Achteraf had ik ontzettend het land, dat ik u zoo moest voorliegen. Heusch, ik gruw van dat bedrog, juffrouw Petres! Ik hoop, dat u mij zult gelooven, als ik u plechtig verzeker, dat ik nog nooit in mijn leven me zóó over iets geschaamd heb, als over de comédie, die ik tegenover u allen heb gespeeld. Toen Lord Santley en ik straks in den auto hierheen reden, had ik mij vast voorgenomen, mezelf bij de politie aan te melden. Maar hij wilde er absoluut niet van hooren en stond er op mij hierheen te brengen.”

„Is dat de waarheid?” vroeg ze, hem scherp en strak in het bleeke, door emotie vertrokken gezicht kijkend.

„De absolute waarheid.”

„En als u gearresteerd wordt, dan zult u de politie zeker vertellen, dat Lord Santley u geholpen heeft u schuil te houden, terwijl hij wist wie u was. Dat zou uw straf waarschijnlijk verminderen...”

„Als u dát denkt, is het verloren moeite u te vertellen, dat ik liever zou sterven, dan den naam van een van u allen te noemen.”

Even was het doodstil in de kamer. En toen...

„Meneer Redmayne,” vroeg Sybil, „zult u mij de waarheid zeggen, als ik u op den man af iets vraag. De waarheid... in ruil voor hetgeen Lord Santley vandaag voor u gedaan heeft?”

„Wanneer uw vraag mijzelf betreft,” zei Bobby ernstig, „zal ik die volkomen naar waarheid beantwoorden, maar niet om de reden, die u noemde. Want wat Lord Santley voor mij heeft gedaan, kan ik niet vergelden, nooit...”

Ze knikte.

„Ik ben heel blij, dat u dat zegt.” Weer een pauze en toen kwam de vraag. „Hebt u meneer Shutter gedood?”

De diepe, sprekende meisjesoogen priemden in de zijne, maar Bobby hief het hoofd op en doorstond dapper haar blik.

„Neen. Ik bezweer het u.”

„Weet u wie het gedaan heeft?”

„Ja.”

„En als u gearresteerd wordt en moet terechtstaan voor den moord, waaraan u onschuldig bent — u ziet, dat ik u geloof, meneer Redmayne — zult u dan de waarheid vertellen, of...”

Dit was te veel voor Bobby Redmayne. Zijn kracht brak; met een gesmoorden snik liet hij zich in een stoel vallen en begruof het gezicht in de handen.

„Neen,” zei hij, zijn stem heesch en trillend van ontroering. „Ik zal volhouden tot het bittere einde.”

Een nieuwe stilte; toen was er beweeg van voetstappen in de kamer en een smalle hand werd zacht op Bobby's schouder gelegd. „Ik ben hard tegen u geweest,” zei Sybil Petres eenvoudig. „Ik begrijp nu, waarom Lord Santley u geholpen heeft, nadat hij vermoedde wie u was. Ik had mij voorgenomen u óók te helpen, maar noodgedwongen; nu zal ik het meer van harte doen.”

„Ik weet niet hoe ik u danken moet....” stamelde Bobby schor. „U moet mij ook niet bedanken. Ik doe het immers terwille van Lord Santley! Het zal voor mij gemakkelijker zijn om u naar de bosschen van Barnes te loodsen dan voor hem. Ik zal u er in mijn auto heenbrengen en hoe eerder we gaan hoe beter. Ze zijn nu bezig hier te zoeken en zijn waarschijnlijk in de omgeving van Barnes al klaar.” Ze praatte op nuchteren, zakelijken toon, of het de gewoonste zaak ter wereld was, die ze besprak.

„Ik mag u niet aan een dergelijk gevaar blootstellen en dat wil ik ook onder geen voorwaarde. Laat u mij maar alleen mijn geluk beproeven, juffrouw Petres.”

„Neen,” klonk het beslist. „Ik voleindig wat Lord Santley begonnen is; daarna zal ik mijn moeder en meneer en mevrouw Ainsley de waarheid vertellen. Want er zullen wel enkele dingen zijn, die ze zich niet kunnen begrijpen; bijvoorbeeld waarom meneer.... Leslie geen afscheid genomen heeft....”

„Toe, alstublieft niet,” smeekte Bobby, die zich diep vernederd voelde. „Ik heb wat oude kleeren van mijzelf meegebracht,” ging Sybil op haar zakelijken toon voort, zonder te reageren op Bobby's opmerking, „want u zult u moeten vermommen. En daar u een slank figuur hebt en we zoowat even groot zijn, zullen ze wel passen. Den hoed kunt u diep over uw gezicht trekken: uw overhemd en slappen boord kunt u aanhouden. Ik heb kousen, een rok en een ouden mantel meegebracht; ik denk, dat hij wel ruim genoeg is. Maar als u gearresteerd mocht worden, moet dat niet in mijn kleeren gebeuren; ze zouden ze kunnen herkennen of er in ieder geval gemakkelijk achter komen dat ze van mij zijn. Er is een vijver in de bosschen, vlak bij het punt, waar ik u zal afzetten; daar moet u een bundeltje maken van de kleeren, ze met een grooten steen bezwaren en ze in het water gooien. Zoo, dat is alles wat we af te spreken hebben; ik laat u nu 'n minuut of tien alleen en haal in dien tijd wat sandwiches en een flaon brandewijn voor u, want u ziet er uit of u daar wel behoefte aan hebt. Hoe eerder u het huis uit bent, hoe beter.... voor alle betrokken partijen.”

Bobby had zwijgend en met gebogen hoofd naar de effen, zakelijke stem geluisterd en keek pas op, toen hij den sleutel weer in het slot hoorde om draaien. Toen drong het eerst tot hem door, dat het meisje was weggegaan. Werktuiglijk deed hij wat ze hem had gezegd en toen hij in den spiegel keek, was hij verbaasd over het beeld, dat zich aan zijn oogen opdeed. Sybil Petres had het goed ingezien, dat hij gemakkelijk in een meisje te transformeeren zou zijn.

Tien minuten nadat ze de kamer verlaten had, ging de deur weer open. Sybil Petres kwam binnen en keek met een critischen blik naar zijn vermommen. Toen knikte ze en verklaarde goedkeurend: „Het is boven verwachting geslaagd.” Het was het eenige, dat ze zei; daarop reikte ze hem het pakje boterhammen en de flaon, die hij in de ruime zakken van den mantel liet glijden.

„U moet maar naast me op de voorbank komen,” ging ze toen voort, „dat maakt een natuurlijker indruk, dan wanneer u in uw eentje achterin gaat zitten. En gaat u nu maar gauw mee; de kust is veilig op het oogenblik.”

Bobby nam den kostbaren tasch op en vervolgde haar zwijgend. Het huis leek wel uitgestorven, maar toen ze door de groote hall gingen, hoorden ze in een aangrenzende kamer de luide, barsche stem van den kolonel. Sybil wierp een schichtigen blik op de deur en gaf haar metgezel een teeken, dat hij moest voortmaken. Een oogenblik later zaten ze in den auto.

Er werd onderweg geen woord gezegd. Ze reden om Sunningdale heen, langs allerlei buitenwegen, hetgeen den tocht wel langer, maar aanmerkelijk veiliger maakte. Bij sommige kruispunten stond een agent, die neiging vertoonde in actie te komen, zoodra hij den auto zag naderen, maar zich bepaalde tot een beleefden groet, wanneer hij het vriendelijk glimlachende meisje achter het stuur herkende. En dan ging het weer verder.

„Iedereen kent me hier,” legde ze uit, toen Bobby na een dergelijke ontmoeting het hoofd, dat hij op het gevaarlijke oogenblik omlaag had gehouden, weer ophief. En dat waren de eenige woorden die tijdens den rit gesproken werden, den vreeselijksten en meest-zenuwslopenden rit, dien Bobby zich kon herinneren ooit te hebben gemaakt. En toch duurde hij niet langer dan twintig minuten. Iedere auto, iedere gestalte op den weg, was een bedreiging en een gevaar. Maar Sybil Petres hield het hoofd koel, alleen het einddoel van haar tocht voor oogen.

Eindelijk kwamen de bosschen van Barnes in zicht en met een scherp-spiedenden blik om zich heen liet Sybil den wagen aan den kant van den weg stoppen.

„Stap vlug uit,” voegde ze Bobby haastig toe, „er is juist niemand in de buurt.”

Bobby, de tasch in de hand, gehoorzaamde oogenblikkelijk en de auto reed verder. Er was onuitsprekelijke droefenis in zijn oogen, terwijl hij het voertuig nakeek. Geen woord, geen blik had ze hem waardig gekeurd; ze had haar taak volbracht.... terwille van Simon, niet om hem.... en toen had ze haar handen verder van hem afgetrokken, zooals Evangeline gedaan had, zooals ieder respectabel mensch zou doen....

Met een hart vol bitterheid kroop hij door de heg en zocht een plekje op achter een kreupelboschje, vanwaar hij even later weer te voorschijn kwam met een bundeltje vrouwenkleeren in de ééne en zijn tasch, zijn kostelijk bezit, in de andere hand. Hij tuurde in de verte en zag Sybil Petres haar auto keeren; kort daarop suisde de wagen weer langs hem heen; hij zag, hoe ze hem in dat korte oogenblik vriendelijk toewuifde en hij hoorde haar stem:

„Goedendag.... en het beste!”

Dat was alles, maar het betekende ontzaglijk veel voor hem. Hoe bitter en pijnlijk het ook voor hem was geweest, hij moest toegeven, dat de houding, die ze tegenover hem had aangenomen, juist was. En ondanks haar oordeel over zijn handelwijze was ze geen spelbreekster geweest, ze had sportief en kameraadschappelijk meegevaren in het schuitje, waarin ze was terechtgekomen.... natuurlijk.... ter wille van Simon! Maar hij was het geweest, die er het grootste voordeel van had gehad. En meer dan dat — aan het

eind was er die vriendelijke groet geweest — en die vriendelijke wensch! Ja, Simon had wel gelijk gehad, toen hij zei, dat ze het wonderbaarlijkste meisje ter wereld was....

De schouders vierkant er met opgeheven hoofd, zocht hij zijn weg door het dichte struikgewas. Al spoedig vond hij den vijver, waarvan het meisje hem verteld had — hij zocht een steen en bond dien met het stuk touw, dat ze hem had meegegeven, aan het bundeltje kleeren. Toen een plons — Bobby bleef met peinzende oogen kijken naar de kringen in het warte, die steeds grooter werden om tenslotte te vervagen. Daarop keerde hij zich om en sloeg de richting van Barnes in. Terwijl hij voortliep, liet hij de gebeurtenissen van den dag aan zijn geest voorbijtrekken. Zijn hoofd en schouder deden nog steeds pijn, maar dat was niets vergeleken bij de smart, die zijn ziel verscheurde. Want het was hem duidelijk, dat hij dien aardigen, vriendelijken, goedhartigen Simon Santley nooit zou terugzien. Het was een kort, welluidend tusschenspel geweest in zijn onharmonisch, bedorven leven, maar het was een wondermoede herinnering, die hij als een kostelijk bezit in zijn hart zou bewaren tot aan zijn laatste uur. En met een diepen zucht — was het berouw of alleen maar wrang zelfbeklag? — bande hij het onderwerp uit zijn gedachten. Hij kon zich op dit oogenblik de weelde niet veroorloven te denken aan Simon Santley of over wat had kunnen zijn, oordeelde hij grimmig.

Hij schatte dat het tegen negen uur donker zou zijn. Er was geen maan, dus er was niet de geringste kans om hier in de bosschen gezien te worden en daarbuiten ook niet, als hij meer-open terrein moest betreden om het huis te bereiken. Hij had nog bijna drie uur voor de duisternis inviel en dan zou hij nog een uur wachten, eer hij zijn poging waagde. Dus, nadat hij zich moeizaam een weg gebaad had door het bosch, tot aan een plek, waar hij tusschen de boomen door Barnes kon zien liggen, kroop hij onder een dicht en ondoordringbaar kreupelbosch, spreidde zich een bed van takken en bladeren en gemakkelijk-uitgestrekt at hij de sandwiches en dronk wat van den brandewijn. En terwijl hij dat deed, zegende hij Sybil Petres voor haar vriendelijke attentie. Wat was ze fel-verontwaardigd geweest om wat hij had gedaan, en toch.... hoe lief en goed had ze zich tegenover hem gedragen. Enfin.... niet over piekeren....

Hij maakte een bruuske beweging met de schouders en wierp ook deze gedachte van zich af.

Van de plaats waar hij lag, had hij het uitzicht op de achterzijde van Barnes, waar de dienstruimten en bediendenvertrekken lagen. Dát was de kant van 't huis, dien hij in 't oog moest houden. Want hij had bij zichzelf uitgemaakt, dat hij niet alleen moest wachten tot het donker was, om de gebroeders Barnett op te zoeken, maar ook tot de bedienden naar hun kamers waren gegaan. Daarom moest hij in deze schuilplaats blijven tot de lichten in de keuken en de dienstvertrekken uitgingen; geen bepaald aangenaam vooruitzicht, maar onvermijdelijk! En het was tenslotte de moeite waard.... tweehonderd pond! Een aardig bedrag en zuur verdiend.... tot de laatste penny....

Toen dwaalden zijn gedachten naar dat vreeselijke oogenblik in de groote hall van Trend. Hij huiverde, terwijl het weer als een beklemmend visioen aan hem voorbijtrok. Enfin, in ieder geval zou niemand dan hij.... en nog één persoon.... ooit weten wat daar gebeurd was. Arme Vangy! Dat ze ook een plomp individu, iemand zonder hart en zonder een sprankje fijne beschaving als Hyram Shutter, tot man moest hebben gekregen. Ze had heusch beter verdiend — wat 'n lieve, trouwe, dappere kameraad was ze toch. Als hij haar raad had opgevolgd — maar dat had hij nu eenmaal niet — dus wat gaf het daarover verder te tobben? Misschien.... als ze hem niet van zich had afgestooten.... nog meer op zijn gemoed had gewerkt.... nog meer geduld had getoond.... Bliksem! wat intens gemeen deze gedachte, wat had ze niet aangedrongen dat hij zijn leven veranderen zou, wat had ze hem niet gebeden en gesmeekt een behoorlijk mensch te worden en hoe nadrukkelijk had hij haar niet verzekerd dat er toch niets aan te doen was.... Toen, en niet eerder, had ze zich van hem afgewend. En had ze ongelijk gehad? Moest een meisje, zoo knap en aantrekkelijk als Evangeline, haar leven laten verknoeien door een mispunt als hij was? Mispunt? dacht hij schamper, dat was een tamelijk zachte kwalificatie! Een doodgewone dief, een sluwe, gluiperige boef, iemand die zich niet eens aan een overeenkomst kon houden. Beroepsinbreker had juffrouw Petres hem genoemd — en deze betiteling in den mond van zulk een meisje — was als een scherpe doorn in zijn vleesch geweest. Maar ze wist niet, dat hij het ernstige besluit genomen had een nieuw leven te beginnen als dit voorbij was en hij de tweehonderd pond had om van wal te steken. Die kwamen hem toe.... daar offerde hij heel wat voor op, want hij had alleen aan zijn afspraak met Ah Ling behoeven te denken en zich met niets anders moeten inlaten. Het ergste van alles was, dat hij ook anderen tot slachtoffer van zijn begeerte naar dat geld had gemaakt. Als hij niet beloofd had dat beeld binnen vier-en-twintig uur af te leveren, zou hij rustig het geschikte oogenblik hebben afgewacht om zijn slag te slaan; dan zou Shutter nu naar alle waarschijnlijkheid nog in leven zijn; degeen, die eigenlijk de aanleiding was tot zijn dood, had een ongerepte ziel, bevlekt met bloedschuld, en hijzelf werd opgejaagd door de politie voor een misdaad, die hij niet had gepleegd. Barnett liep kans wie-weet-hoeveel jaren gevangenisstraf te krijgen en dit alles alleen omdat hij — Bobby Redmayne — zijn zinnen had gezet op die tweehonderd pond! En het eind van het lied zou zijn, dat het niet alleen heel moeilijk, maar misschien zelfs onmogelijk zou blijken zijn woord aan Ah Ling gestand te doen.

Hij had het zaakje duchtig verknoeid! En als hij gearresteerd werd, betekende dat het bekend worden van zijn identiteit.... en schande en jammerlijke vernedering voor Vangy. Enfin, wat gaf het of hij zich ziek peinsde over dit alles, er zat niets anders op dan de beroerde werkelijkheid recht in de oogen te zien. Dat driemaal verwenschte prul, dat smerige afgodsbeeld, moest bij de broers Barnett franco-huis worden geleverd en dan moest hij maar verder zien wat hij ervan maakte.... het was niet bepaald een genoeg-zich te moeten verdienen in hetgeen er met betrekking tot Ah Ling zou gebeuren. Want al had hij een Engelsche moeder, Ah Ling was en bleef een Chinees, een Chinees in hart en nieren en Ah Ling had hem vertrouwd. Wat

stond hem te wachten, als hij naar Ah Ling's kamers in Londen ging en bekende, dat hij had gefaald? En wat voor verklaring moest hij van zijn tekort schieten geven? Nu, als zijn Chineesche vriend die verklaring niet reeds kende... want dat was nog altijd mogelijk, ondanks zijn aanwezigheid hier in de buurt om hem in het oog te houden... dan verdiende het misschien aanbeveling iederen uitleg maar achterwege te laten en rechtstreeks het land uit te gaan. Dat was ook om een andere reden de beste oplossing. Engeland was niet groot genoeg om hem en Evangeline tegelijkertijd te herbergen... en het werd langzamerhand tijd, dat die lieve schat wat geluk en vrede vond. Hij had Simon er op hooren zinspelen, dat Sir Anthony Hayden Vangy heel graag mocht lijden. En Simon had hoog opgegeven van Sir Anthony's persoonlijkheid en karakter... Sir Anthony was ongetrouwd... wie weet wat de toekomst nog in haar schoot verborg...? En toen begonnen Bobby's onrustige, wild-dooreenwoelende gedachten te vervagen.

Een plotseling geluid, het kraken van takken en het ritselen van bladeren, deed hem wakker schrikken, want uitgeput door vermoeienis was hij in slaap gevallen. Direct op zijn hoede, richtte hij zich op, maar hij stelde al spoedig vast, dat het een konijn moest zijn geweest... of misschien een kat, op zoek naar voedsel. Hij duwde de takken opzij en tuurde over de strook grasland naar het punt, waar hij het laatst de lichten in het keukendepartement van Barnes had gezien. Juist op het moment dat hij keek, gingen de lichten uit en even later zag hij weer licht verschijnen in een bovenvenster, waarschijnlijk dat van een portaal van de achtertrap. Vervolgens flitsten de lampen aan achter drie zolderramen; toen werden de omtrekken van drie gestalten zichtbaar, die gordijnen dichttrokken. Hij zou ze nog een half uur geven en dan zou hij naar den zijingang gaan, waar hij, nog geen vier-en-twintig uur geleden, met de handen op den rug gebonden was binnengebracht. Toen was er een zakdoek om zijn polsen geweest; zouden er nu, als hij Barnes wéér verliet, wellicht handboeien om zitten?

Neen, dat was toch eigenlijk niet heel waarschijnlijk. De politie zou het landgoed wel niet onder bewaking hebben gesteld; waarom zou ze dat hebben gedaan? Zijn overeenkomst met de Barnetts zou in dien korten tijd wel niet bekend geworden zijn... hij moest zich maar niet het hoofd breken met dingen, die toch niet zouden gebeuren.

Na verloop van een half uur kwam hij over-eind. Zijn oogen waren nu geheel aan de duisternis gewend en hij kon de boomen en heesters om zich heen vaag onderscheiden. Een zachte wind deed de bladeren boven zijn hoofd ritselen; uit de warme, vochtige aarde steeg zoete geur op, die weemoedige herinneringen wekte aan een onschuldige kindsheid, toen hij en Vangy... Neen, weg met die sentimentaliteit; hij werd door de politie op de hielen gezeten voor een moord, dien hij wel niet bedreven had, maar waarvoor hij toch groote kans had aan de galg te komen. Want als het aan hem lag, zou geen ander er voor boeten...

Toen hij buiten het bosch was en in de schaduw van een hoogen struik op den uitersten rand van het zachte grasveld van Barnes stond, werd hij zich bewust van een ongekend, zonderling, maar daarom niet minder duidelijk gevoel van angst, dat in hem opkroop. Het was geen gewone angst... lichamelijke vrees om persoonlijke veiligheid; het was de huiveringwekkende beklemming, die hem eens op een avond overvallen had, toen 'n paar vrienden — of zoogenaamde vrienden — hem alleen hadden achtergelaten in een huis, waarvan het gerucht ging, dat het er spookte. Een sfeer van onheil, van dreiging, van nadersluitend kwaad was er toen om hem heen geweest; iedere plank die kraakte, ieder geluid, hoe normaal ook, dat zijn ooren had bereikt, had de voorbode geschenen van ongeluk.

Snel en schichtig keek hij om zich heen en het was of zijn hart stilstond, toen zijn oogen vielen op iets groots en griezeligs, geen vijf meter van hem af. Maar een seconde later kwam hij tot het besef, dat het een taxus was, geknipt in den vorm van een mensch of van een duivel — Joost mocht weten wat het was — en dat die levenloze struik hem geen leed kon doen. Toch klemde hij de tasch met het afgodsbeeld in zijn trillende hand en rende over het grasveld, als iemand, die voor een dreigenden vijand vlucht.

Een smal pad scheidde het grasveld van het huis; Bobby liep er op zijn teenen langs, om ten slotte halt te houden voor de kleine deur, die, zooals hij wist, toegang gaf tot het particuliere heiligdom van meneer Barnett. Een blik door een spleet in het houtwerk deed hem zien, dat er licht brandde.

Dus de Barnetts zaten nog op hem te wachten. Dat was een goed teken! Waarom moest hij zich dan overstuur laten maken door dat weeë, benauwende gevoel van angst, van verschrikking bijna? Was er iets, dat deze vrees rechtvaardigde, achter die gesloten deur?

Maar er hielp geen redeneeren tegen; trillend en klappertandend klopte hij zacht tegen het paneel.

Van binnen kwam geluid... een stoel, die haastig achteruit werd geschoven. De klank van een stem, die een vraag stelde... maar een antwoord was niet te hooren. Toen het knarsen van een sleutel, die werd omgedraaid in een slot... een zacht kraken... en de deur werd enkele centimeters geopend.

„Wie is daar?” vroeg een fluisterende, ietwat sissende stem.

„Ik ben het, Redmayne; ik kom het afgesproken voorwerp brengen. Laat me vlug binnen!”

De deur ging verder open en Bobby kwam in de groote, smaakvolle kamer, waar de brandende lampen een zacht lichtschijnsel verspreidden. In een hoek bij den haard, weggedoken in een diepen armstoel, zat Gabriël Barnett, die hem eigenaardig-wezenloos aanstaarde. Bobby Redmayne draaide zich om, om te zien waar de andere Barnett, die hem, zooals hij meende, had binnengelaten en die nu de deur weer sloot, was. En zijn blik viel op een buigzame, magere gestalte, met een gladgeschoren, wasbleek gezicht, een paar diepliggende, ietwat schuin-omhooggetrokken oogen. In een gekromde hand zag hij een dreigend opgeheven automatisch pistool.

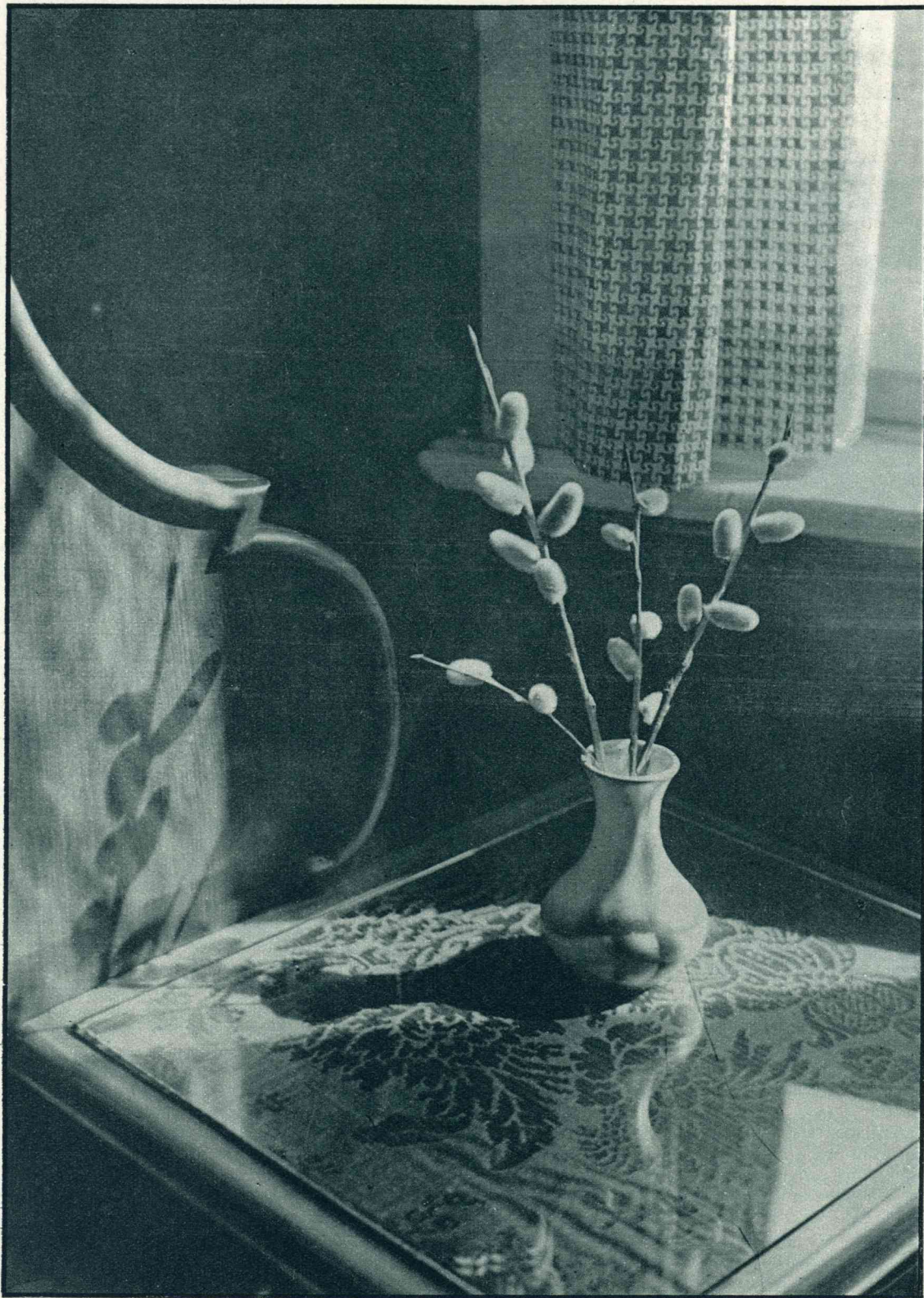
„Uw handen omhoog alstublieft, meneer Redmayne!” verzocht een koele, beschaafde stem.

Terwijl hij gehoorzaamde — werktuiglijk — voelde hij den loop van het pistool langs zijn ribben bewegen.

„Ah Ling!” hijgde hij.

Ah Ling knikte.

(Wordt voortgezet)

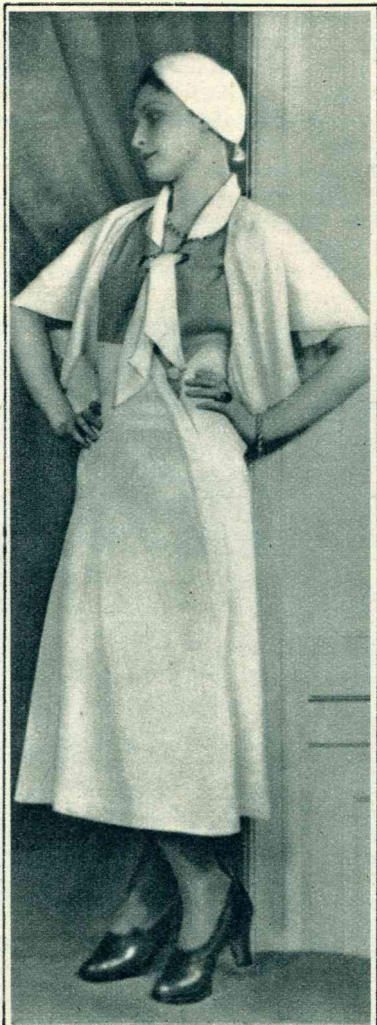
VROUWEN

LEVEN

Hoogere taille-lijnen — Pelerines

Telkens weer gaat de mode terug naar oude tijden. De pelerines zijn bijvoorbeeld weer opgediept uit een vroegere periode en het heeft er allen schijn van, of deze mode zich in den komende zomer meer en meer zal laten gelden.

De nieuwe pelerine, passend bij de zomerjapon, heeft als sluiting 'n paar lange „uitloopers”, die van voren over elkaar gekruist worden en van achteren vast gestrikt. Op deze wijze bevestigd heeft het nieuwe kledingstuk een jeugdige losheid, waardoor het, wanneer niet alles bedriegt, zeker populair zal worden. Zoo'n pelerine geeft juist de lichte bedekking die men wenscht wanneer iedere mantel eigenlijk te veel warmte geeft en men liever niet uitgaat in 'n japon zonder meer. Bovendien levert het maken van zoo'n pelerine, wanneer men er 'n goed patroon voor heeft, weinig of geen moeilijkheden op, zoodat men met 'n lapje meer aan stof de nieuwe zomerjapon door 'n modieuze pelerine kan completeren.

Witte japon met hoog opgeknipten rok, gobelin-kleurige taille en moderne korte pelerine.

Modern mantelcostuum. Zwarte rok met keurs in wit en zwarte strepen. Wit en zwart gestreept manteltje, witte blouse en wit strooien hoed met garnering van rood lint en roode kersen.

De avondjaponnen worden meestal in twee kleuren genomen; ze omsluiten nauw de gestalte tot aan de knieën ongeveer, waar ze in wijde golven uiteenvallen. Een sterke concurrent van de avondjapon wordt — in Parijs tenminste — de avondpyama, een pyama waarvan de pantalon zóó wijd is, dat de ware aard van het kledingstuk in de meeste gevallen niet eens herkend zal worden. Bij zoo'n pyama in twee kleuren wordt dan 'n pelerine gedragen welke hoog om den hals sluit en in golvende lijnen tot aan de taille reikt.

De Parijsche modeschepper Mainbocher lanceerde verder 'n zogenoemde „crisis-smokingjapon”, van zwarte ottomane, een costuum waarin de modieuze vrouw die nu gedwongen is te bezuinigen 's morgens en 's middags kan gaan wandelen, terwijl zij slechts het korte manteltje behoeft af te leggen om gekleed te zijn voor diner of dans. Want de japon, die van voren 'n hoog gesloten vest heeft, is op den rug laag gedecolleteerd.

Wat betreft de nieuwe stoffen: er is 'n nieuw zijde-achtig crêpe-flamisol en er zijn prachtige imprimés met Japansche motieven, terwijl ook allerlei andere soorten van zijden crêpes verwerkt worden.

Bij de kleuren speelt vooral het blauw 'n groote rol, blauw in alle mogelijke tinten: hyacinthe, porcelaine, azur, horizon, turquoise, bleu Jeanne d'Arc, pastel, gobelin, orchidée — allemaal tinten welke doen dromen van blauwe zomerluchten.

Onze eerste afbeelding vertoont een der nieuwste zomertoiletten van zwart crêpe, bedrukt met groen en geel, een fraai model van Kuschnitsky en Gerstl. De groote hoed van zwart paardehaar met doorzichtigen rand en het kleine bloemenmofje werden ontworpen door Johanna Loew.

Een der moderne korte pelerines voltooit de witte japon met geheel nieuwen hoog opgeknipten rok over 'n gobelin-kleurige taille met korte mouwtjes.

Zeer elegant is ook het derde model, eveneens van Kuschnitsky en Gerstl. De zwarte rok heeft 'n zwart met wit gestreept keurs over de witte blouse. Het korte smoking-jasje is eveneens wit met zwart gestreept, terwijl het witte hoedje van glanzend stroo is gegarneerd met rood lint en roode kersen. 'n Zeer apart geheel.

PAULA DEROSE.

Boodschap- en reistasschen

Onderstaande tasschen zijn zeer eenvoudig te maken van gebloemde of effen stevige ribstof. Men begint te knippen de twee afgeronde helften met het bodemstukje. De bodem bestaat uit twee reepjes, waartusschen de zijhelften genaaid worden. Maakt u hengsels zooals op fig. 1, dan stikt u die meteen tusschen den dubbelen bodem.

Een reepje stevig karton in dezelfde grootte als de bodem komt tusschen de bodemreepjes, voor stevigte, en om den bodem-vorm erin te brengen. De twee afgeronde zijpanden worden verbonden door een reep even breed als de bodem en lang zooals de omtrek van a. tot b., zie teek.

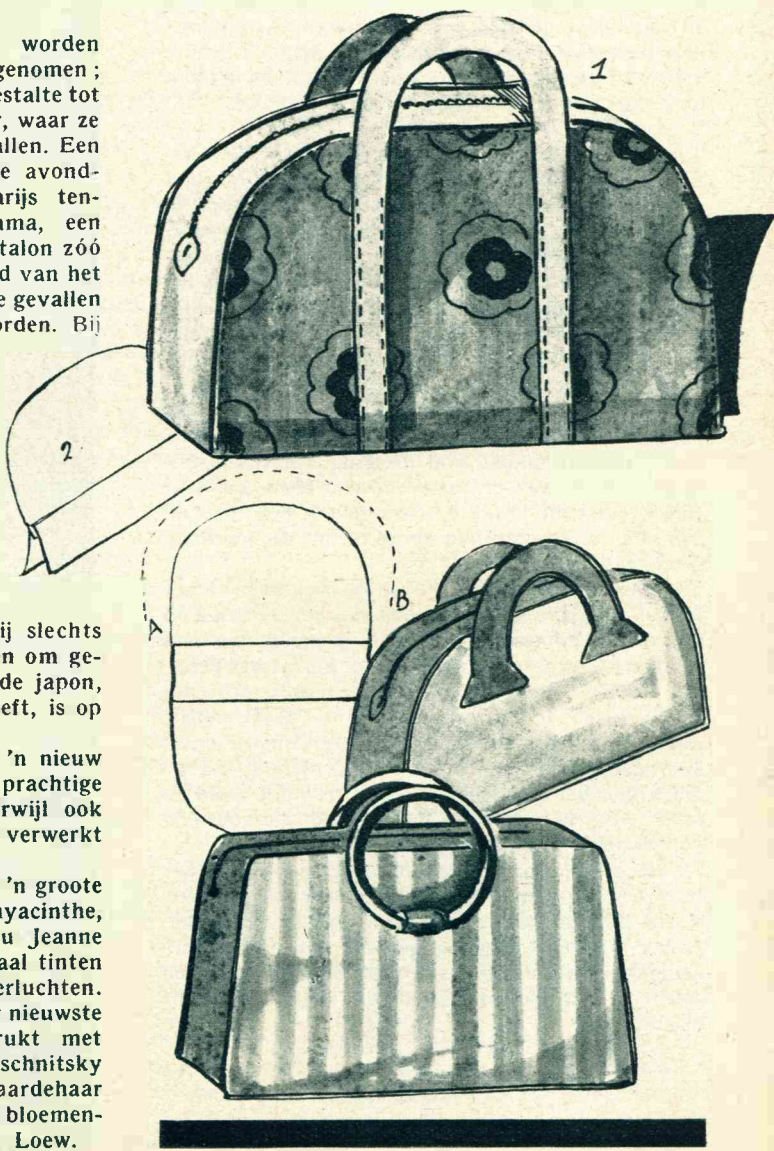
We nemen deze strook even langer voor het innaaien. Precies in 't midden van de strook wordt een lange snede gemaakt en deze wordt voorzien van een zip- of ritssluiting.

Deze insnijding wordt aan den binnenkant natuurlijk netjes afgewerkt.

De tasch is ook aardig te maken afwisselend, zijpanden gebloemd of gestreept, handvaten en strooken effen, of in contrasteerende kleuren.

Onder ziet u een vierkant model dat op dezelfde manier gemaakt wordt.

D. D. L.

Zomertoilet van gebloemd crêpe met boléro-aanduiding. Groote hoed van zwart paardehaar en klein bloemenmofje.

langere mantels, hebben vaak iets dat herinnert aan militaire uniformen, hetzij door de revers, door glimmende knopen of door 'n aanduiding van epauletten, bijvoorbeeld door dwarsnaden welke over de schouders heen worden voortgezet. — Korte jaszjes hebben vaak drie of vier knopen, waarvan echter slechts de onderste wordt dicht geknoopt.

Ik heb mijn
LIKDOORNS
verwijderd door
het gebruik van
"GETS-IT"
Doet de pijn
direct ophouden.

Bij Verkoudheid
MIJNHARDT'S
SALMIAK
tabletten
Doos 20 en 30 ct.

66 jaar en nog „winkelman”! Zij denkt niet aan ophouden.

Hoe trotsch is deze vrouw op haar werkkraft! Maar uit haar brief, dien wij hieronder afdrucken, zult u zien, dat ze reden heeft om trotsch te zijn.

„Ik ben 66 en 15 jaar lang ben ik nu al assistente in een zeer drukke mo-„cturenzaak. Tegenwoordig sta van 9 uur 's morgens tot 7 uur 's avonds achter de toonbank. Het zal nu ongeveer drie jaar geleden zijn, dat ik begon Kruschen te nemen, en ik ben er vast van overtuigd, dat mijn tegenwoordige energie het gevolg is van „de kleine dagelijksche dosis”. Voordat ik Kruschen Salts nam had ik wel aanvallen van galzucht en leed aan een algeheele vermoeidheid, zoodat ik het gevoel kreeg, dat ik spoedig mijn werk zou moeten opgeven. Hoe 't ook zij, nu denk ik daar niet over, hoe- wel ik spoedig gepensionneerd zal worden. De tijd voor pensionneering zou voor alle employe's gemakkelijk vijf jaar later gesteld kunnen worden, als ze ook allen Kruschen Salts namen”.
Mevr. E. W.

Hetzij u nog in uw volle jeugd bent, of dat uw beste jaren reeds voorbij zijn, het is nooit te vroeg en nooit te laat om met „de kleine, dagelijksche dosis” te beginnen. Niets dan dat kleine beetje Kruschen

Salts, dat u niet proeven zult, in uw eersten kop thee of koffie, dat is Kruschen-wet voor volmaakte en ongestoorde levenslust. Kruschen is een ideale combinatie van zes natuurlijke zouten, welke de lever, nieren en spijsverteringsorganen aan- sporen tot een gezonde, geregelde functionneering. Daardoor bewer- ken zij een inwendige zuiverheid en een frisschen, gezonden bloeds- omloop. Nieuw, gezuiverd bloed zal elke vezel van uw lichaam door- stroomen. Begin morgen direct met Kruschen Salts. In den tijd van een week zult u zich al zoo heerlijk gezond voelen en jonger — zeker, ontegenzeggelijk jonger. En dan zult u, als zoovele anderen, erkennen, dat u liever uw ontbijt zoudt missen dan uw „kleine, dage- lijksche dosis” Kruschen.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten a / 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

Everlasting kan er tegen

„Geef jij moeder's jumper een bad, zusje? Nou . . . moeder zal het wel niet zoo prettig vinden. Zij moet hem nu immers weer drogen. Maar be- derven kun je 'm gelukkig niet.” - „Everlasting” is volmaakt tegen water en zeep bestand. Het kan met volle garantie in de gewone huishoud- wasch mee.

In 41 kleuren ver- krijgbaar - ook in méérkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

Everlasting

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdee- ling der Everlasting Fabrieken, Postbus 850, Amsterdam, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de origineele kleuren.

Prijs per knot van 100 gram 34 cent.

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

+ Bij Hoofd-en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45 ct. Per stuk 8 ct.
Bij Uw drogist. +

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Bij ongunstig meer

vraagt Uw huid vooral een zorgvuldige behandeling met

NIVEA

opdat ze niet ruw wordt en gaat barsten. Het beste is Uw gezicht en handen elken avond grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens naar buiten te gaan, kunt U Nivea nemen, daar ze volledig in de huid doordringt en geenerlei glans achter laat. Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk. Het verschil met luxe cremes:

Nivea: grootere werkzaamheid, lagere prijs.

Prijzen van Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en '55 cts.

Tegen
verkoudheid:
ASPIRIN
eenig op de wereld

Tegen
verstopping:
ISTIZIN

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

BUITENGEWONE AANBIEDING van Gramofoons

Koffer-, tafel- en standapparaten, alle gewenste merken met veeren- of electromotor, desgewenscht gecombineerd met

Radio of Versterker
voor kamer, zaal of buitengelegenheid.

Vraagt eens aan Catalogus No. 92.

Wij leveren vanaf f 5.— per maand het beste voor den laagsten prijs!

HEES & Co
DELFT

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013

tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.

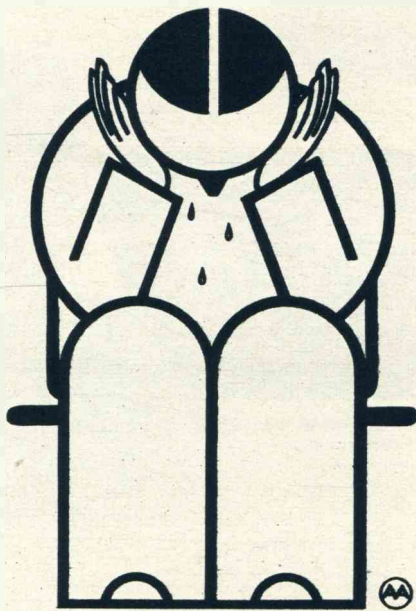
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181
(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20,
Schiedam

KREUKNIET, Strijenschestraat 56
Schiedam

**En De Man treurde zeer . . .
omdat zijn advertentie niet voldoende
succes had**

● Omdat zij stil en onopgemerkt gestorven was. Na een kort leven. Te kort om opgemerkt te worden. . . . Bent U er zeker van dat Uw advertentie niet nutteloos gestorven is?

Laat uw advertentie langer leven dan den tijd van een haastigen blik. Zorg, dat zij

gelezen moet worden. Dat zij telkens en telkens weer onder de oogen van uw lezer komt. Op oogenblikken, dat hij tijd en lust heeft om te lezen . . .

Met andere woorden:

Adverteer in een periodiek! Vervijf, vertienvoudig de waarde van uw advertenties!

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

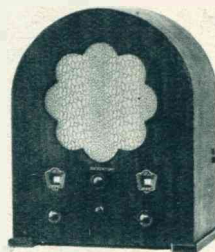
4

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, tóch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van 10.75 of 12.50 bij Uw Apotheker of Drogist.

**DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Sensatie! Prijzverlaging SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.—

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45

Telefoon 13703
Betaling vanaf f 10.— p. maand

Thans
f 145.—

Thans is het tijd een vermageringskuur te beginnen met de beproefde

**Dr. E. Richter's
KRUIDENTHEE**

Zij verwijdt de onzuiverheden in uw lichaam, bevordert de spijsvertering en bevrijdt u van overtollig vet, dat uw figuur bederft. Zij maakt u slanker en beweeglijker, geheel geleidelijk, zonder forceeren.

Holl. verp. p. pak f 1.50, extra (sterk) f 1.75, verkr. in apoth. en drog. Waar niet, door den Gen.-vert. voor Holland: Georg Fr. Habenicht, Heerengracht 149, A'dam.

Men lette vooral op den naam Dr. E. RICHTER. Hij altéén waarborgt u het beloofde succes!

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

CASINO DIR. SOESMAN

JOH. BOSKAMP OPERETTE - DIR. R. VAN RIET

Zaterdag 26 Maart en volgende avonden
8.15 uur precies:

**„DE 28 DAGEN
VAN CLAIRETTE”**

Vaudeville-Operette in 4 bedrijven van
H. Raymond en A. Mars - Muziek: Victor Roger

Ingelast: de nieuwste Schlagers!

Optreden van JOH. BOSKAMP, LOUIS MORRISON,
TRUCE INPUN, EMMY ARBOUS e. a.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

VOLTA
STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zóó volmaakt van constructie is, dat hij door iedereen vakkundigen installateur met warmte en overtuiging wordt aanbevolen. Vraagt uw installateur om gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEEN

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

„Voor een droge huid
iederen avond een weinig
Scherk-Facial Oil”

Ja, ik heb plezier van
mijn teint tegenwoordig,
maar vroeger was dat anders. Eerst moest
de groote ontdekking komen: „Scherk
Face Lotion” en die heeft geholpen.
Ik wrijf mijn gezicht er geregeld mee
af en speciaal 's morgens en 's avonds.

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Ter verzorging van de teint. Tegen meesters en onreine huid. Voor
beeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

**Scherk
Face
Lotion**

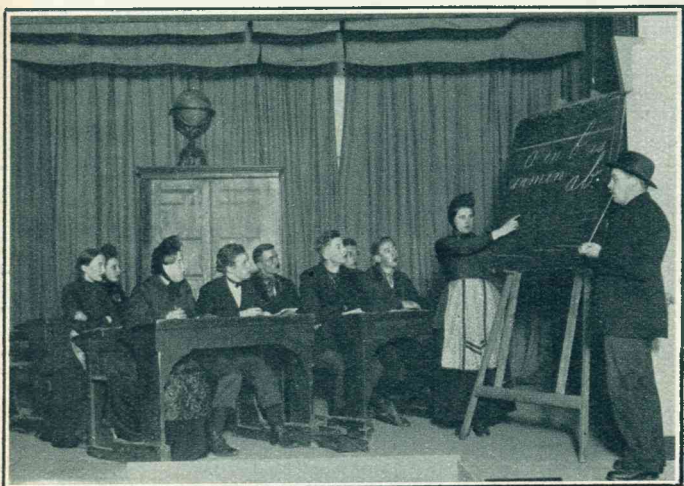
ZEEUWSCH NIEUWS

Een bedrijvig hoekje aan de Terneuzensche Kade.

Te Breskens werd door gebrs. Verduyn een nieuwe dropsfabriek geopend, waardoor deze plaats meer een fabrieksgebouw rijker is geworden. Foto van de officiële opening.

De eerste les op de school.

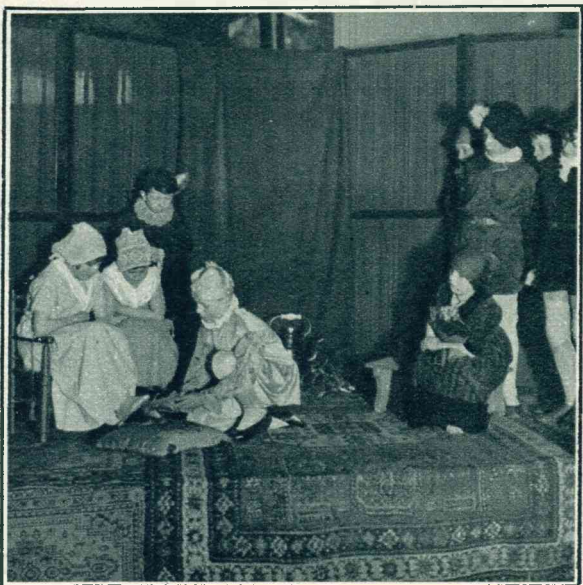
Ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de Rijks Normalschool te Oostburg werd aldaar met succes door de leerlingen opgevoerd de specifiek Cadzandsche revue: „voor fuftig jaar“, waarbij op geestige wijze de opening van de Normalschool werd herdacht. De Cadzandsche vaders en moeders brengen hun zonen en dochters naar school.

De bruiloft van den „Meester“ Een echte Cadzandsche bruiloftsgroep.

De leerlingen van de O.L.S. te Veere gaven een opvoering van de operette „Asschepoes“. Foto van de kleine tooneelspelers.

Tafereeltje van het schoentje passen door den prins.

Bie ons op 't durp

'K è toch zòvee kwaeje brieven g'ad, van de weeke! Ze kosten bienae nie in de busse, en de bode was ok à kwaad, wan ie most wè twee keren loopen, en dà glad voe mien alleene.

Je zou toch zeggen, en dat alleinig maer om'da Pier vlee weeke niks 'eit 'eschreven. Je zou d'r bienae 'n bitje groazig van worren, ik wist ik nie, dà de menschen die diengen nog lazzen ok. Je mò begriep, dà 'k dae mee behonne bin, toen die redakteur d'r nae vroeg. In mien 'essens zou dà nooit van z'n leven op 'ekommen weze. Mae dien man is t'r blikbaer toch nie 'eelegaer neffen 'ewist, à je 't mien noe 's rondduut vraegt.

'K kreeg ok 'n brief van Macheliene: Pier je schrief glad nie meer, je mankeer toch niks, à je ziek bin schrief dà 't an mie de groeten van Macheliene.

En weet je van wie 'k ok een brief è g'ad? Van de burthe-meester van Wemelskerke. Die schreef m'n, dà z'n vrouwe, d'eele weeke mie 'n kwaed gezicht à rondeloop, wan 'eur zei, dat ik d'eenigste manskareel was, die 't ankieken nog waerd was. En nog 'n aeren schreef, of ik d'r voe goed mee op-ieuw, wan dan wou t'n 't wè van m'n overnemen.

Afijn, mae lae'k je noe liever is vertelle, waevoe ik nie geschreven è: Je mot dan begriep, dà Ons Zeeland zò van tied tot tied mie 'n reisverenigienge d'r vandeur gaet, nae 't butenland, zò gezeid.

En noe stieng d'r 'n stuitje terug ok zò'n bericht in, dazze nae de Ardennen giengen.

'E menschen, zee de vrouwe, die dat las, Pier, dae moste m'n is mie meegae.

Ik zegge: Bè ja, ik è ik d'r niks tegen, alleinig, dat nog à 'n ende weg is.

Alla, toe toe, zee de vrouwe, dà lei toch zò wijd nie, dae zò mae bie Spanje of daer erges in de buurte.

Bè neent, zee ik, 't lei glad aan d'aere kant, bie Zwitserland, en dà allegaer van die 'oage bergen, en dae mo'k nie vee van è, wan ik bin nog à gauw duzelidig; à 'k op de leere stae, è 'k t'r à last van.

Afijn, m'n à nog zò'n atlasje van toen de guus klein waere, en daer è m'n d'r nae 'ezocht, wan de vrouwe mos wee glik è, mae me koste 't mae nie vinde. Afijn, zee de vrouwe, as 't van Ons Zeeland is, zà 't wè moof weze, en moste me 't mae doe. Mie zò dan naeder'and wè zie wae 't 'et leit. Toen è'k een brief 'eschreve, en d'r kwam een brief vrom, dà m'n op 'n Zaaterdag in Roozendaal moste weze.

A m'n daer ankamme moste me goed uutkieke nae 'n vent mie 'n blauw vlaggetje, wan dà was dan zògezeid de chef van 't zaekje.

Afijn, wulder op den trein. Toen m'n in Roozendaal kwamme, was t'r vreed druk, en ik zegge tegen de vrouwe: Gae jie noe die kant, dan gae ik dezen, en dan zomme 'n die vent wè zie.

En kiek, ik loape nog gin vuuf minuten, of dae zie 'k zò'n kaerel mie 'n blauw diengiesje op z'n bost. Ik dienke: dae zà je 't è, en ik t'r op af. Mae die vint zetten d'r nog à vaert achter, en ik mos 'ard biezen, voe dà 'k 'n à.

O's, riep ik, en eindlienge stieng t'n stille.

Ik zegge: Nou, dae bin 'k noe, mae bluuw jie 'ier noe even wachte, dan gae ik de vrouwe effen op'aele.

Mae die vint wier noe's effenof kwaed!

Meneer, riep t'n, ik è gin spetter mie joe te maeken, en mie je wuuf nog vee minder. A je de gek mie m'n wil steke, dan mò je vroeger opstae!

Ik zegge: O's even, en ik pakte nae dà blauwe vlaggetje of wà voe dienke dà was. Ik zegge: Wou jie soms bewere, dà jie de vint van de reisverenigienge nie bin?

Dà bin 'k net nie, zee 'um, dà blauwe spelletje is van de geele ont'ouwers.

Neem m'n nie dàdelijk, wou ik zegge, mae opeens fluttede de trein en ik zag dà t'n d'r vandeur ree. In 'n wup was ik t'r nog bie, en drie kaerels, die an 't kaerten waere, 'eschen m'n d'r in. Dae zat ik noe in den trein, mae wae was de vrouwe noe gebleve!

Noe, dae zà je kommende weeke van komme 't 'ooren!
de groetenisse, Pier van 't Hof.

Onthoudt U goed,

dat, wanneer U aan tocht, koude of regen en wind blootgesteld waart, natte voeten gehad heeft en U zich daardoor niet wel gevoelt, Aspirin-Tabletten U zeker helpen.

ASPIRIN

eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

N.V. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM
DEN HAAG
ROTTERDAM

M.OOSTWOUD

FRANEKER
ZIEKENWAGENS EN
INVALIDENRIJWIELEN

Café Noir

Een fijn geglaceerd biscuitje met een verrukkelijk koffie-aroma. 14 ct. p. ons

VERKADE

RUBIK

Inwrijven voor U het huis verlaat!

En al zou U nog zoo'n haast hebben, voor een kleine inwrijving met Crème Mouson is altijd nog tijd.

Of wilt U door één verzuimde minuut een leelijke, roode en gesprongen huid krijgen?

U hebt niets anders te doen, als Uw gezicht en handen met Crème Mouson in te wrijven.

De balsemende vetheid en de aetherische oliebestanddeelen trekken in het huidweefsel, vervangen en vullen het natuurlijke vetgehalte aan en beschermen daardoor de teint tegen den nadeeligen invloed van het weer.

CRÈME MOUSON

Als nacht- en reinigingsmiddel COLD CREAM MOUSON

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ 5 Nederlandsche Industrieën, door de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

zijn. Helpt dus mede, de ma- loise in EIGEN LAND te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.

Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Wat een prachthanden!

en dat tijdens de

SCHOONMAAK

en dit alleen door ze des avonds in te wrijven met

PUROL

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. & Drogisten

BOOM's Laxerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

geeft cachet!

VEEL BETER DAN GOEDKOOP MAATWERK

Onze nieuwe Demi Saison II-rij

Wij brengen ook een Nieuw model I-rij

Prachtvolle dessins

Vischgraat

Kleine werkjes

Effen

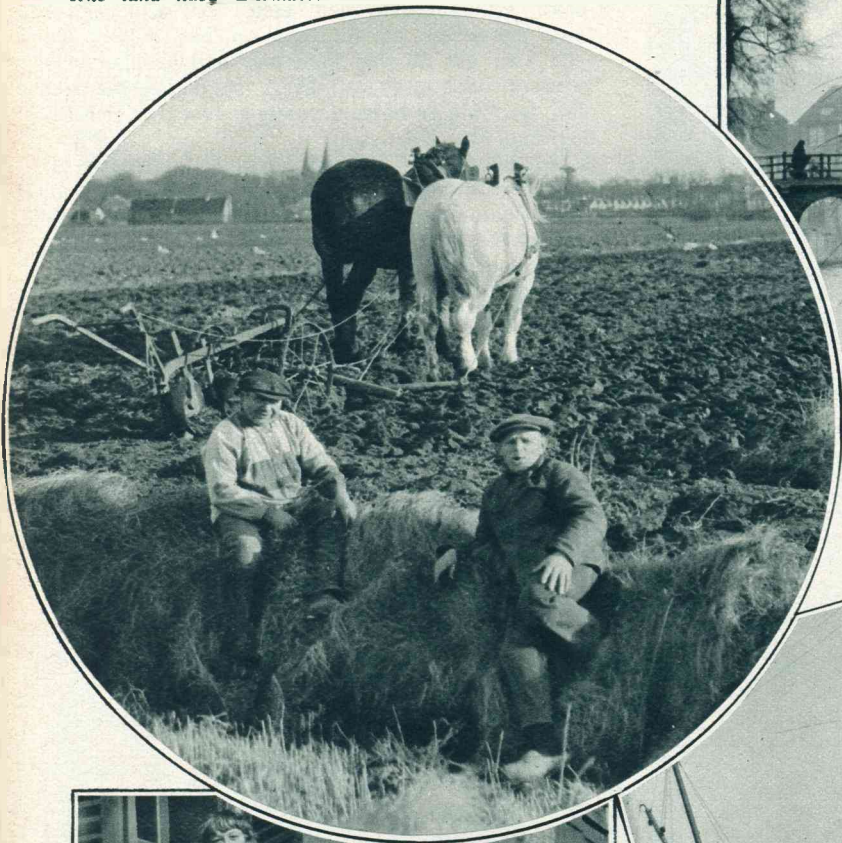
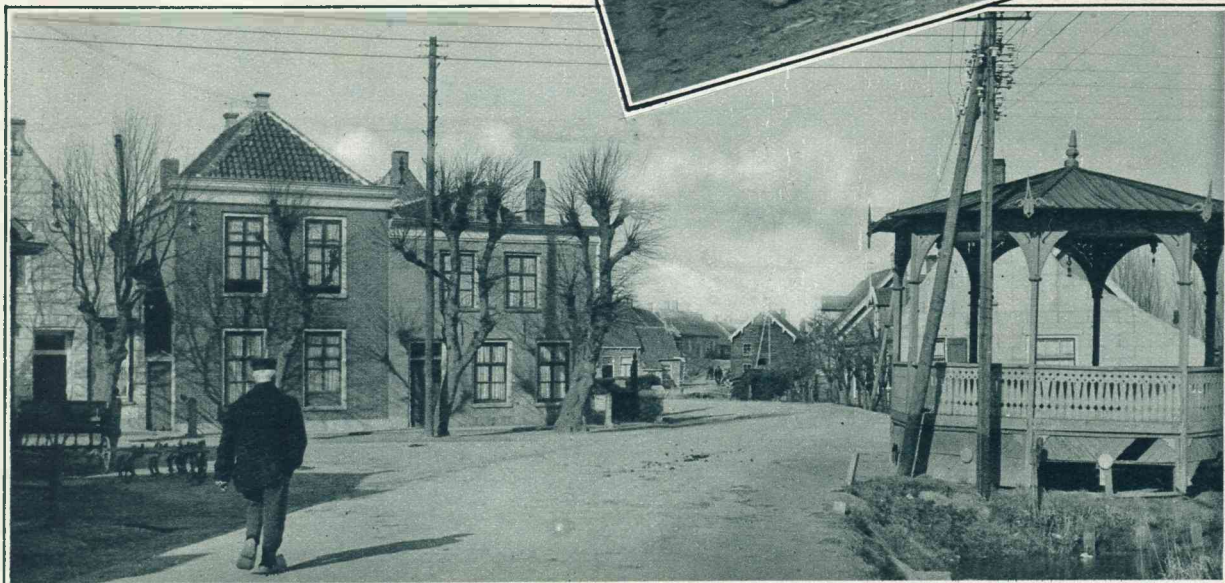
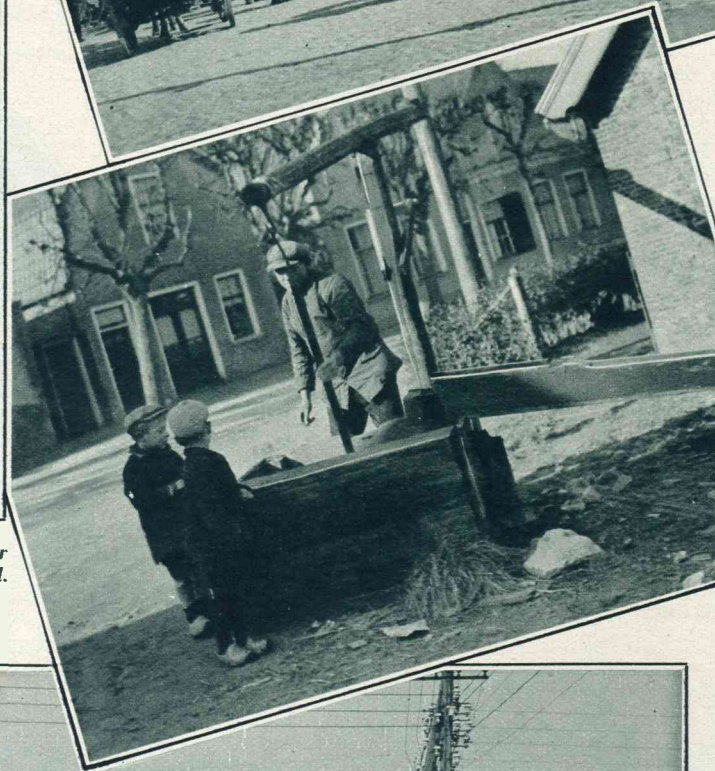
Gevoerd en ongevoerd

f 20.- 25.- 35.- 45.- 60.-

ALLÉEN BETER EIGEN WERK

PEEK & CLOPPENBURG

*Mistige morgen te Goes.**Schafttijd op het Schouwen-
sche land nabij Zierikzee.**De schoonmaak is in 't land en daar
wordt meer wat door opgevraagd.**Dorpsgezicht te Zonnemaire.**Een oponthoud
door de draaibrug te
Terneuzen bij de Heerengracht.**Bij den waterput te Noordgouwe.*

VAN STEDEN EN DORPEN

Aan Zeeland

Zeeland, land van zeë en land,
Land van dunen, losch en strand.
Land van vrucht'loze korenvelden,
Waer de ruschende aeren melden.
Al een roemrijk voorgeslacht,
Joe uut zeë eit vortgebracht.

Zeeland, land van zeë en land,
Land van zwaere klei en zand.
Land van dieken, groene zoamen,
Die de breëde Scheldestroamen
Dwiengen en in boeien slaen.
En zien woëste kracht weerstaen.

Zeeland, land van zeë en land,
Land mie niev're boerenstand.
Land van zaaiers, maaiers, ploegers.
Land van stugge werkers, zwoegers
Deur wier noëste vliet en kracht,
't Land toet welvaert wier gebracht.

Zeeland, land van zeë en land,
't Land waeran oans bin verwant.
Da oans minnen en vereeren
En om ziene elden eeren.
Zeeland, land van zeë en land
An joe wied ik art en and.

K. KOETS.

De kranige Nederlandsche voetbaltroep, welke Zondag met 4-1 van de Belgen won. Van l.n.r. Weber, Lagendaal, v. d. Male, v. Heel, Mol, v. Run, Adam, Wels, Anderiessn, Paauwe, v. Nellen

SPORT VAN DE WEEK

De verrassing van Antwerpen

Zeven jaar, geachte lezers, zeven jaar was het geleden dat 't Nederlandsche Elftal in Antwerpen tegen de Roode Duivels 'n overwinning behaalde. Die overwinning was er bovendien nog één met een luchtje. Het was de wedstrijd, naderhand genoemd naar Dijke, omdat onze back in die ontmoeting het gelijkmakende goaltje der Belgen voorkwam door den bal uit het Hollandsche doel te slaan, een overtreding, welke door alle Belgen, mitsgaders eenige duizenden Hollanders duidelijk was geconstateerd, doch door den arbiter niet werd gezien. Sindsdien hebben we in de oude Sijdestad weinig lauweren meer geoogst.

Nu is eindelijk de kentering gekomen. Eerlijk gezegd hadden we er niet veel moed op. Niet lang geleden nog hadden de Roode Duivels ons in Amsterdam laten zien, dat hun spel nog altijd een tikje hooger moest worden aangeslagen. De Oranjemannen hebben dat niet genomen. Tijdens den bedoelden wedstrijd in onze hoofdstad was reeds aan het licht gekomen, dat, ondanks het betere voetbal van onze tegenstanders, deze niet onverslaanbaar meer waren. In dien wedstrijd, waarin de overwinning ons in de laatste minuten ontging, hebben de Hollanders den duren eed gezworen dat in Antwerpen reeds de revanche zou komen. Welnu, ze is er, ze ligt voor ons en laat aan duidelijkheid niet het minst te wenschen. Op volkomen regelmatige wijze hebben de Nederlandsche Elftalspelers hun tegenstanders van over den Moerdijk geklopt. Men kan rekening houden met het feit, dat de Belgische ploeg door het gemis van Hooijdonckx duchtig gehandicapt was. Wij willen nog verder gaan en aannemen dat het den tegenstander eenige doelpunten had gescheeld, wanneer deze uitstekende back van de partij was geweest, doch Holland zou toch in elk geval als overwinnaar uit den kamp zijn getreden. Ditmaal waren wij de Roode Duivels absoluut de baas.

Van de Hollandsche ploeg valt veel goeds te zeggen, zooveel goeds zelfs, dat men er de zwakke punten misschien bij uit het oog verliest. Volgens onze bescheiden meening was er echter maar één plaats in het elftal niet voldoende bezet, of laten

Het Belgische elftal. Staande v.l.n.r. Simons, Nouwens, Hellemans, v. d. Berghe, Herremans. Knielend idem: Versijp, Bastin. Voorhoof, Capelle, v. Beeck Declercq.

we het juister zeggen, was er nog maar een plaats die mogelijk beter bezet kan worden. Dat is die, waar Anderiesen Zondag weer buitengewoon zijn best deed, doch daardoor toch niet in staat was de tekortkomingen in zijn spel voldoende te camoufleren. Met een goed stuwend midhalf was onze aanval mogelijk nog tot grotere dingen in staat geweest.

Maar, we kunnen intusschen tevreden zijn. Lagendaal, de vaak zoozeer gesmaide, vierde Zondag waarschijnlijk wel het toppunt van zijn roem. Vier doelpunten van den voet van onzen midvoor. Het herinnert aan de periode waarin Jan Thomee en Mannes Francken hun grootste triomphen vierden.

Naast Lagendaal komt van der Male voor een speciale pluim in aanmerking. Zonder zenuwen heeft de

Goal! v. d. Berghe, de Belgische doelman, kan het door Lagendaal geloste schot niet meer keerren.

Een gevecht voor het Hollandsche doel. Spelmoment uit de match te Antwerpen. v. d. Male, de uitstekende vervanger van v. d. Meulen, heeft den bal met de vuisten weer het veld ingezonden.

internationaal programma. Wij zijn er echter van overtuigd dat men in het Amsterdamsche Stadion nog wel eenige malen reden tot juichen zal krijgen.

Echter, men duide het Lagendaal niet euvel, wanneer hij straks onder de vier goals per wedstrijd blijft.

Alvorens toiletzeep te koopen...

*dient U haar samen-
stelling te kennen!*

U heeft een teere gezichtshuid, Mevrouw! Hieraan moet u denken bij den aankoop van toiletzeep: uw zeep dient dus zuiver en zacht te zijn.

Wij deelen u openhartig mede, dat Palmolive zeep uit zuivere olijf- en palmoliën is samengesteld: cosmetische middelen, die een eeuwenoude vermaardheid bezitten voor hun versterkenden invloed.

De zacht-groene kleur onzer zeep is de natuurlijke tint van hare bestanddeelen. Zij is zóó mild, dat u zelfs in kalkhoudend water onmiddellijk een overvloedig schuim verkrijgt.

*Let steeds op de
groene verpakking
met den zwarten
band!*

20ct.
per
stuk

H.32-55 AB

Sinds onze laatste opgave
keerden wij, tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

G. H. de Jong, Veerlaan 94, Rotterdam	f	30.—
J. H. van Rossum, Zorgvlietstraat 72, Den Haag ..	-	300.—
M. G. Grasselier, Bloemstraat 104, Rotterdam	-	30.—
J. v. d. Berg, Wethouderventeweg 132, Reeuwijk..	-	30.—
I. van der Meer, Sophiastraat 46 a, Rotterdam	-	30.—
H. J. v. Oosterhout, Vinkenstr. 37-2, Rotterdam ..	-	30.—
A. Wilschut, Goudscheweg 90, Rotterdam	-	30.—
H. A. Boender, Smitshoek A 58, Barendrecht.....	-	30.—
A. C. de Maesschalk, Sluiskil, Wijk Stroodorp, Westdorpe	-	30.—
L. H. Roijen, Grachtstraat 36 c, Strucht	-	500.—
	f	1.040.—
Vorig totaal bedrag	-	251.301.—
Nieuw totaal	f	252.341.—

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN
FLACONS 30-45 cts.
VRAAGT UW DROGIST

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geras in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

MET SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD 45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD

ADVERTEEREN

IS... WINNEN

BON

ATTENTIE

voor de abonné's van „ONS ZEELAND”
voor „Capitol-” en „City-” Bioscooptheater

In „Capitol” wordt gegeven als hoofdfilm „Het geheim van den rooden
kater”, met Siegfried Arno, Hans Junkermann en Ernst Verebes. Als
tweede hoofdfilm „Hij en zijn zuster”, met Vlasta Burian en Anny Ondra.
Op het toneel Variété-attractie. Daverend lachprogramma. Toegang
voor alle leeftijden. Prijzen der plaatsen van f 0.35 tot en met f 0.70.
Toegang voor de avondvoorst., uitgezonderd Goeden Vrijdag, ten en 2en
Paaschdag. Plaatsen aan de kassa te bespreken à f 0.10 van 12-4 uur.

In „City” draait de film „De Zeeduiwel”. Toegang voor personen
boven 14 jaar. Alleen voor de matinee's van Vrijdag 25 tot en met
Donderdag 31 Maart. Prijzen der plaatsen f 0.20 tot en met f 0.40.
Zondag van f 0.25 tot en met f 0.65.

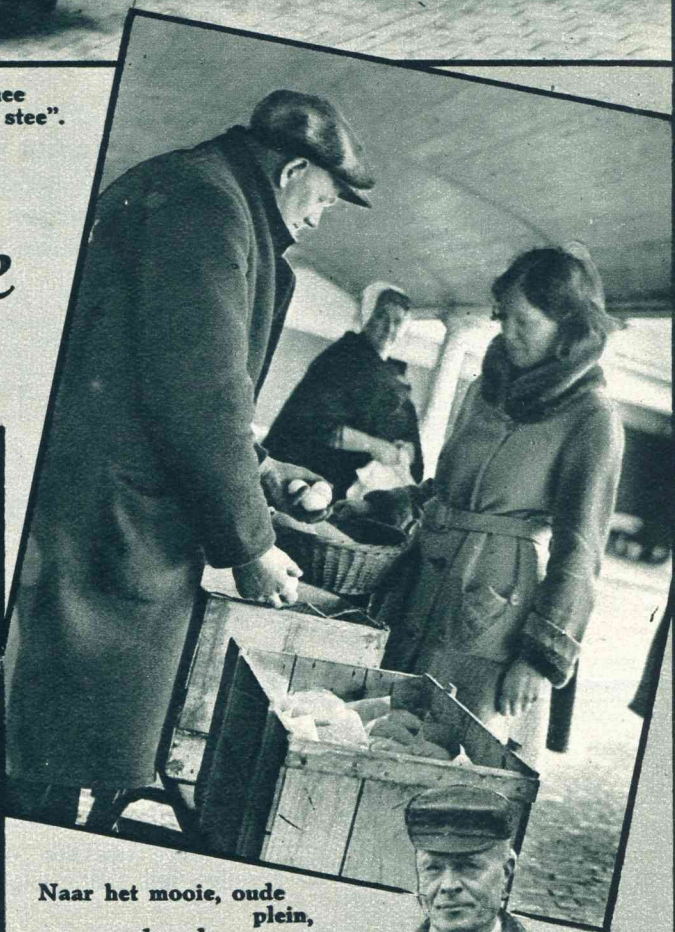
Deze bon is geldig voor ten hoogste 2 plaatsen

Paschen! Eieren overal
waar men heen ziet, zonder tal.

In de manden gaan ze mee
heel voorzichtig „nae de stee”.

Zeeuwsche

Naar het mooie, oude
plein,
waar reeds vele
koopers zijn.

En de vreemdeling
bedaard
naar dit bonte
schouwspel staart.

FILM

Naderhand een kopje troost,
in „de Landbouw” wat verpoost.

En ten slotte weer naar 't land;
volle beurs en leeg mand.

